

על הפרק

רות דבל, יו"ר

המשימות בפתח

באסיפה השנתית, שנערכה בירושלים ב-27 במרס השנה, נבחרתי ליו"ר, אחורי שבינה דיבון ביקשה לפרק מתקיד זה שהוא מילאה לשודוגין במשך 12 שנים.

הצרפתי ליל"ך בשנת 2002, כאשר ריטה גור הייתה יו"ר, והוצע לי להיות רכota מהווים ירושלים. זה שנים אחדות אני חברה בוועד המנהל בראשות בינה דיבון, וממנה למדתי על עברה של העמותה שלנו, על הדרך שכביר עשינו ועל הדרך שעור לפנינו. הדרך שכביר עשינו ועל הדרך שעור לפנינו. מסורתה של בינה לתפקיד לא ידעה גבול והיא היטיבה לנו את כולנו, צוות המתנדבים שעלו מושחתת עמותת ליל"ך. בכנסת ניהלה בナンוחות את מלחתנו עד לקבלת חוק החולה הנוטה למותה. היא כתבה מאמרים וביבים לביטאון העמותה, ודרבנה אותנו למחשבה ולמעשה. דוגמתה תהיה נר לרגליי בכואו לרשota את מקומה.

את מקומי כרכוז מחו ירושלים אני מפנה לדפנעה עמית, שתעמור מעטה לרשות חברי היירושלים למידע ולעזרה. בינה תוספי להיות חברה פעילה בוועד המנהל ותרכו את מא贇יה בתחום יחסיו הציבורי. לצערנו קרו באחרונה מקרים אחדים שבהם הגיעו חברי לבית-החולמים לבדם, מצוידים במסמכיהם המעידים על רצונם, אך הרופאים התעלמו מבקשתם. עמותת ליל"ך מזועעת ממקרים

תוכן העניינים

- 2 על הפרק, המשימות בפתח, רות דבל
- 3 אחרי 12 שנה, בינה דיבון
- 4 רוקר על רות דבל, רבקה סנה
- 8 רענן החולה חשור המרפא ומגבילות החוק, השופט (בדימוס) אהרון מצא, נשיא ליל"ך
- 12 הטלוויזיה מתמודדת עם נושאים קשים, טליה בן-זקאי
- 14 תשובות מעודדות לכרטיסי החבר החדשין, שלום טהר
- 15 מה חדש בליל"ך
- 18 הדסה אש"ל עזרה לבני 70 ומעלה, ט. לוי
- 18 טיפול אדיב ויעיל, בינה דיבון
- 19 בשורה קשה, ד"ר רותי רביד
- 21 הנידת הפליאטיבית, ד"ר יהורם זינגר
- 24 רגע של שבירה, מיה רשק
- 25 ללק גליה, חייה יוסף
- 26 כל החיים מאחוריה, חיים שמואלzon
- 27 מרכז המידע, עליזה גרשון-שריר
- 28 עולם בלי מות, יעל מדני
- 30 חדשות חז", תמר ליטן, דב רבין
- 35 תקציר אנגלי (תרגום: לינדה ברמן)

מערכת חיים בכבוד
בינה דיבון
טלילה בן-זקאי
העורך: חיים נגיד
ת.ד. 8144 52181 רמת גן
© כל הזכויות שמורות
יולי, 2009, גיליון מס. 28

ח"ם בכבוד

בימאון העמותה הישראלית ליל"ך - לחיות ולאות בכבוד

חלי גברי בראשות ליל"ך: בינה דיבון(מייסדת) ורות דבל עם נשיאת הפורחיה זקלין הרמן (עמ' 5-2)

Tel-Aviv - שולם
8405

שיחות

ראיונות

MESSAGES

שירדים

מחקרדים חדשים

סיפורים

מההתרחש בליל"ך

חדשנות חז'

זקלין הרמן, ממייסדי ליל"ך (עמ' 28)

דן הילמן, עורך ההצעה (עמ' 28)

המחיד: 20 ש"ח
למי שאינם חברים
ליל"ך
20 NIS For Those
Who Are Not
Members

כרטיס חבר החודש של ליל"ך (עמ' 14)

ישראל יזראול
חזי 012345678
מספר חכם 123456
טלפון 03-6732500

טלפון גeneral: 03-6732500
טלפון גeneral: 03-6732500

טלפון גeneral: 03-6732500
טלפון גeneral: 03-6732500

גלאיון מס' 28

יולי 2009

No. 28

july 2009

Lilach
Live and Die
With Dignity

With a
Supplement for
English
Speaking
members

על ידי תשלום דמי החכר מרוי שנה. זכינו לחקיקת חוק החולה הנוטה למota שאננס עדין חסר הרבה להשלמתו, אולם הוא מכתא באופן ברור ביותר את ההכרה בזכות האדם על גופו. רוב המוסדות הרפואיים משתפים איתנו פעילה והתקשרות מוחזרת אחריםינו.

אני עוזבת היום את תפקידיו כשבועות ליל"ק היא עמותה מובסת, נאבקת, פעילה ותוססת, ובulant תוכנית לטוויה רחוק להגשת רעיוןנו.

כל ההישגים שמניתי לא היו יכולים להתגשים לולא חברתי וחברותי בוודע המנהל, לולא צוות המתנדבים המסור ולווא מלאי התפקידים השונים, במיוחד עצותינו מזכירתנו הנאמנה סמדר, ולווא עצותינו הטובות והדריכתו המושכלת של נשיאנו מר אהרון מצא.

ועתה הגיע הזמן להעביר את השרביט. ואני שמחה להעבירו לידיים של חברותנו רות דבל. בהכיר את רות אני סמוכה וכבותחה כי אני מעבירה אותה לידיים הטובות ביותר ואני מאהלת לרוח תקופת של פריחה, פעילות, והישגים רבים וחשוביים. אני מקווה שהרוח הטובה, האמן העוזרת ההדרית ששררו עד כה בקרובנו, יימשכו אף יגברו. אני מאהלת שהתוכניות שהתוינו בתקופתי יגיעו לידי הגשמה וביצוע, ובהגען זמנה של רוח להעביר הלהא את השרביט תוכל להציג על עמותה עוד יותר מובסת, על עוד יותר הישגים והתקבבות להשגת מטרותינו. אני יודעת כי משא כבכד מוטל מעתה על כתפייה של רות, ואני מאהלת לה הצלחה בכל מה שתעשה, ובמונון שאני מעמידה את נסוני לרשותה בכל עת.

בינה דיבון, הר' היוצר היזוצאת

הילד מתבגר וועוד על גלוי, מלוים אותו החורים, תומכים וمعدדים.

דוימה לך, כאמור, תפקיד היור'. כאשר התחלתי בתפקידו מצאתי עמותה קטנה, המונה כמה מאות חברים, ללא משאבים כספיים, ללא משרד ראוי אלא חדרון קטן שנדרבה לנו רותי רביד, חברותנו, בכיתה. לא מוכרים בצדורה, מוחרמים על ידי כלוי התקשרות וסופגים אוכבה אחורי אוכבה בדרכינו להפין את רעיוןנו ולזכות בתמיכה רואיה.

אולם החלומות הרקיעו שחקים. חלמנו על حقיקה מתאימה, על ציבור רחב תומך, על הכרת העולם הרפואי ועוד ועוד.

לאט-לאט, צעד אחר צעד, הצלחנו להטיבע את חותמנו בצדורה. עדים לכך יותר מ-15000 חברים שmillion וחתמו על טופס מתן הוראות רפואיות מקדיימות וככ-10,000 חברים שימושיים להבייע את תמיכתם בנו

אחרי שתים עשרה שנה

דברי פרידה שנשאה באסיפה הכללית, בינה דיבון, היור'
היווצאת של עמותת ליל"ק

לפני שתים עשרה שנה, עם מינויו ליור' העמותה, פרשתי לפני הלהיור' ליל"ק את חלומי על דרכה של העמותה.

מאז זרמו מים רבים אפילו בנחלים הקטנים שלנו, והיום, לאחר שתים עשרה שנה של مليו תפקוד היור' וסגנית, אני עומדת שוב לפניים, עדרין רוחקה מההגשנת חלומותי, אבל מרגישה שצעדנו צעד ענק לקדמתם.

תפקיד היור' דומה ממידה רבה לגידול ילד. כאשר הוא נולד, פורחים ומנוראים חלומותיו הוריו והם מתווים לו עתיד מוהיר והגשנת מאויים. גידול הילד מלוחה לעיתים בקשימים, הוא רצוף אכזות, התלבטוויות, התנשיות ולפעמים אפילו מרכיבות. לעיתים נתקרים ייאוש מהר שהחלומות אינם מתגשים; לעיתים תוקפת אותך עייפות ורצון להרים ידים.

לעומת זאת, אייזו הרגשת אושר וספק חסים למראה החינוך הראשוני, השן הראשונה שככזזה, היד הקטנה המושתת לחיבור, הצעד הראשוני, המלדים הראשונות, שיבושי הלשון המצחיקים, ומماחר יותר היום הראשן בבית-הספר, התעודה הראשונה, ההישג בספרות, החברה הראשונה המופיעה לצידן, וכמו כן הקמת המשפחה, הולמת הילדים, ההתקומות בקרירותה. גם כאשר נעשה כל יכולתנו כדי שייעור את מודיעות הציבור לביעות שטרם נמצא פתרון.

רות דבל, היור' ליל"ק

אליה שהובאו לידייטה ופועלות בקרבת הנהלות בתי החולים נגד התופעה הזאת. חברי שיתקלו, חילאה, בהתעלמות מבקשתם, מתבקשים להודיעו לנו על כך כדי שנוכל להתעורר.

כפי שהודיעו באסיפה השנתית, אנו עובדים על ניסוח תקנון חדש לעמותה ונביא אותו ליאישורכם בהקדם. על סמך התקנון החדש נוכל להרחיב את פעילותנו בהתאם לדרישות הזמן.

חלק מפעולתנו להרחבת חוק החולה הנוטה למota התיעיצנו עם פרופ' אבינועם רכס, ראש ועדת האתיקה של ההסתדרות הרפואית בישראל. כתגובה מפגישתנו נעורך יחד يوم-יעון בនושא סוף החיים, בסטיו הקروب במסכנות שאננים בירושלים. בדרך זו תתרום ליל"ק ל"יום הבינלאומי" של הדרציה העולמית של העמותות פועלות למען הזכות למות בכבוד. תהיה זו פעם ראשונה שהוים זהה יזמין בישראל נעשה כל יכולתנו כדי שייעור את מודיעות הציבור לביעות שטרם נמצא פתרון.

**יש לתת לטבע לעשות את שלו,
וגם היהדות ליברלית ביחס
לנושא. שהרי התלמוד אסור
להאריך את הגיססה**

ldrutha, מסתבר שעצם הידיעה על קיומה של אופציה בזאת מרגיעה את החולמים, ובспособ של דבר ובים מהם אין מנצלים את הזכות, אלא מתחים מות טבאי.

רות מאמיןה שיש לקרב ליל"ך גם אנשים צעירים, שהרי מחלות קשות, תאונות או מלחמות קיימות בכל גול וראוי להתכוון לקראותן בפשטות. המשימות עדין רבות, ורות משננת מותניים לkrarat ההתמודדות איתן.

נהחל לה הצלחה בתפקידה.

רות דבל (משמאל) ובינה דיבובו (מיימנו) עם ז'קלין הרמנס, נשיאת הפדרציה העולמית של העמותות הפעולות למען הזכות למות בכבוד, בכינוס שהתקיים אשתקד

תחומיים שעדיין איןנו מכסה. בארץ קיימים קריטריון מחמירים כמשמעותם להפסיק מתן טיפול, וזאת בגין לארכוז אמור הולנד, בלגיה ומדינות אחרות בארכוז הבריטי. לדעתה, צריך לחת לטבע לעשות את שלו. גם היהדות ליברלית ביחסה לנושא, שחיי בין השאר נאסר בתלמוד להאריך את הגיססה.

ליל"ך גילה עד כה רק באירוע חיות, אך לדעתה של רות דבל ראוי לפתח תשתיות ציבורית ורחבה שתאפשר, בכוא העת, להתמודד גם עם האפשרות של מה שנקרה בעולם הרחב - מתן סיוע רפואי להתקבצות, זכות המיוושמת במספר ארצות בהן מכירם בזכותו של אדם לקבל סיוע רפואי, כדי לאפשר לו לסייע את החיים בזמן הנראה לו.

לקבל את המות כחלק מן החיים

על הי"ר החדש של עמותת ליל"ך

זורך

על רות דבל

הכבב", אומרת דבל, "היו גם הימים של שיי היפוי בקשר שלנו".

מה שעוזר לה להתמודד עם המחשבה על מותה שלה היא העבודה שהיא רואה עצמה כחוליה בשירות, כחלק ממשפחה גדולה.

כשפנו אליה נלייל"ך למלא את מקומתה של בינה דיבון, שביקשה להשתחרר מן התפקיד בתום קורנץיה ארוכה ומלאת הישגים, השה לאחר מכן חיכתה לגעג זהה כל' חייה, מארח אין זה עומד בינו לבין אהבת החיים שלה, ולהחותה שדווקא ממשום שהיא מכירה בכך שיום אחד החיים יגמר - אולי אפילו מחר יש להנות ממה ולמצות כל גצע.

קורות חייה מרשים ביותר. היא שולטה היטב בתשע שפות, עסקה בתרגום ולמלה תרגום, שירתה בקופוס הדיפלומטי, ניהלה את בית האמנים, פתחה גלריה מצילה בעין כרם ורואינה רבות בתקשורות- בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה.

באשר לזכות לחיות ולموت בכבוד, היא התעניינה בנושא כבר מגיל 20. כשהייתה באמסטרדם בשנות ה-60 המוקדמות שמעה מפי חברה, שיש מקומות שאדם יכול לבוא אליהם ולהיעזר בהם לקירוב סוף חייו.

כיו"ר החדש של ליל"ך היא סבורה שיש לעמותה שלנו עוד משימות רבות - לעוזר ליישמו של החוק וגם להר Hitchco לאותם

מאת רבeka סנה המפגש עם רות דבל הוא מפגש של כאב ונחמה. כאב על עצם העיסוק בנושא של המות, ועל הפרידות שהוויה בחיה. כשהייתה בת תשע בלבד פגשה את המות לראשונה כשבהיה נפטר ממחלה קשה. ולאחר מכן ב-1995 נפטר בעלה, אף הוא ממחלה קשה.

אבל זה גם מפגש של נחמה - מושום שרות למקרה לקבל את המות כחלק מהחיים והיא משכילה להעביר את המסגר הזה לאחרים. "האדם סופו לעפר" אומרת רות, אך אין זה עומד בינו לבין אהבת החיים שלה, ולהחותה שדווקא ממשום שהיא מכירה בכך שיום אחד החיים יגמר - אולי אפילו מחר יש להנות ממה ולמצות כל גצע.

כולנו יודעים, היא אומרת, כי אי אפשר לבРОוח מן המות, ומושום כך כמו שככל אדם מתכנן מי שמה של ילדים, של חתונות, הוא חייב להסביר גם על יום מותו. לדמיין אותו, ולא לחושש לדבר על זה - לא לבסוף.

כי דודוקא כך משפרים את החיים.

בעלה, כמו התיאטרון אטינן דבל חי עם מלנומה במשך שנתיים וידע שמותו קרוב. היא עזרה לו בכך שדיברה אותו על כך בಗלו. בשבועיים האחרונים לחיו, גם בשלה הידרדרות במצוות, הם החליטו לחות את החיים עד הסוף, והוזרו לחוויות הקשר בינויהם בימי היכרותם הראשונים. "הימים של שיा

רצון החולה חשור המרפא ומגבלות החוק

הרחבת תחולתו של חוק החולה הנוטה למות מהוות צורך רפואי ומוסרי רב-חשיבות. יש לקוות שהכנסת ה-18 תתפנה למלא אותו

מאת השופט (בדימוס) אליהו מצא, נשיא ליל"ר

הזירה המשפטית

על שישה חודשים. השימוש במושג "בעיה רפואי" (להבדיל מ"מחלה") נועד, ככל הנראה, לכנות גם מקרים שבהם הסיבה הישירה להיווטו של החולה "נוטה למות" היא פגיעה שספג באירוע שאינו מוגדר כ"מחלה". ואילו המושג "נוטה למות" הוא תרגום יותר גמיש למונח ill terminally; אך מונח השגור "סופני"; אך מובנו זהה, היינו: חוליה אנוש שקיים קרוב.

על חולים החסובי-מרפא שאינם מקימים תנאי-ספר זה, החוק אינו חל כלל ועיקר. אך, בין היתר, אין החוק חל על הסובללים ממחלה סופנית, הגורמת להם מכבים וויסורים קשים, אך תחולת חיותם המוערכת היא בת יותר משישה חודשים, ועל חולי ALS, שגים בשלביה המתקדמים ודוחויו הסבל של מחלתם, תחולת חייהם אינה ניתנת להערכתה. כיוואה בזה, אין החוק חל על חולים שהרוויהם תקופה ארוכה, במצב וגטאיו (בഗדרה רפואי: PVS, ובשון הבריות: "צמחי"), שתורדיםם עלולה להתרך שנים לא-מעטות וסיכון החלמתם אפסיים.

ואולם, אף לגבי משאלתו של חוליה שנקבע לגביו כי הוא נוטה למות (כמשמעותו בחוק), שייחיו לא יארכו באמצעותים מלאכותיים, אין החוק מספק אלא מענה חלקי. כל מה שהחוק

חוק החולה הנוטה למות, התשס"ו-2005, נועד להסדיר את דרכי הטיפול בחולה קשותת החיים בין ההכרה ברצונו האוטונומי של החולה, שהיוו לא יארכו באופן מלאכותי בגין רצונו. על רצונו להימנע מתקבל טיפולים רפואיים חיים מוטל על החולה להציגו באורח מפורסם בפני רפואי, אך אם בשל מצבו אין החולה מסוגל לעשות זאת, ניתן ללמדו על רצונו (עליו הציגו מראש) בהנחיות רפואיות מקידמות שהפקיד במאגר משרד הבריאות, מהצהרת מיזפה-כוחו (אם מינה מיזפה-כוח), או גם מראיות משכנעות אחרות, לרבות הצהרה ("צוואה בחיי") שהחוליה מסר במסגרת חיצונית.

מןตรתו המוצהרת של החוק עולה, כי בקביעת האיזון בין רצון החולה לבין ערך קשותת החיים, יש ליחס חשיבות - מעבר לעצם קיום חיוו של החולה – גם לאיכות חייו. אלא שביסודו קבלתו של החוק ניצבה פשרה, והסדרים שנכללו בחוק מספקים מענה חלקי בלבד, וארזאת רק חלק מן החולים החסובי הרפואי, המבקשים שינויו להם לסייע את חייהם בנסיבות.

חוק חל רק על חוליה "נוטה למות", היינו חוליה ש"רופא אחראי" (כמשמעותו בחוק) קבע לגביו, כי הוא סובל מבעה רפואית-חשוכת- רפואי וכי תחולת חייו – אף אם ניתן לו הטיפול הרפואי המתאים למצבו – אינה עולה

לייל"ר – לחיות ולموت בכבוד

זה הזמן לסגור חובות

שלמי תודות לחברינו שילמו את דמי חבר לשנת 2009

ולאלה שטרם שילמו – أنا עשו זאת עכšíו!

להזכירכם, ליל"ר היא עמותה ללא מטרות רווח המממנת את כל פעולותיה מסכפי חברות

דמי חבר לשנה: 100 ש' לחיד/ה, 160 ש' לזוג

התשלומים: בהמחאה לפקודת ליל"ר

לייל"ר, לחיות ולموت בכבוד, ת.ד. 8144 רמת-גן, 52181

אלא חלק מן הזכות להיות בכבוד, וביבורה של זכות זו מחייב לספק מענה לצורכיים של חולמים חשו-כי-מרפאה, שבשל מחלתם חיים הפכו לנוטלי כבוד.

החוק, לדעתו, ראי להרחבת שיטיר לרופאים לסייע לחולה

ראוי לשקל הענקת סמכות לבית המשפט למתן סعد, העשי להתבטא בצו שיורה לרופאים להימנע מהארכת חייו של החולה באמצעות מלאכותיים, או אף במתן צו שיטיר לרופאים לסייע לחולה לסיים את חייו

תחומים עיקריים. ראשית, מן הראי לשקל את ביטול הבדיקה בין טיפול רפואי רציף לבין טיפול רפואי מחוורי. הבדיקה זו, כאמור, מבוססת על ההנחה כי הפסיקתו של טיפול רפואי רציף (ניתוק ממכונת הנשמה או ממצעי החיים אחרים) שקרה להמתה אקטואית של החולה. בבדיקה של הנחה זו יש יסוד לפקס, לפחות ביחס למקרים שבהם חיבור החולה לאמצעי החיים נעשה בגין רצונו המוצהר של החולה, בין שרzon החולה היה גלוי וודוע לרופא המתפל בשעת מעשה ובין שלא היה ידוע לו.

שנית, ראוי לשקל מתן סיוע לחולים הלוקים במחלת אנושה, המסיבה להם מכוכבים וייסורים קשים, לסייע בכבוד את חיים. הסיוע הנדרש לחולים כאלה יתבטא בהפסקת מירשם לקבלת תכשיר מרדירים וממנית, שהחוליה יכולה עצמה להשתמש בו ולסייע בעודתו את חייו. מודל זה, המוכר כסיעוט רפואי פאסיורי (Pas - Physician Assisted Death), התקיימה במדינות אירופה (הולנד, בלגיה ושוודיה), ווגן, לפני יותר מעשור, בחקיקתה של מדינת אורגון בארה"ב (The Oregon Death With Dignity Act). לאחרונה אומץ מודל זה בחקיקתה של מדינת וושינגטון ומהו, מזה שניהם, נושא לדין ציבורי בשורה של מדינות נוספות (קליפורניה,

מלאכותיים בחוק החווים ובפקודת הגזעון". אך לא מצאת, כי נימוקיו של הכותב מבססים מסקנה זו. בכך אמן, כי היחסים בין חוליה לרופאו מובוסים, בין היתר, על הסכמה חווית, שמכואה זכאי החולה לקבל מידי רופאו רק את

הטיפול שהוא מבקש מזו ומסכים לקבלו. אך מכאן לא בהכרח וכך, כי החולהoca ואילו לדרישת מן הרופא - או שהרופא מצווה לצוית לדרישת - לנתק את החולהoca ממכונת הנשמה או לסייע למייתתו בדרך אחרת. הוא הדין באשד לשודת אהירותם הנזקית של רופאים: אמן נכוון, שרופא המכצע פעולה רפואית כנגדו של החולהoca, עלול לשאת באחריות לעולמות תקיפה. אך מכאן לא נובע בהכרח, כי סירוב הרופא לבקש חולהoca, לנתקו ממכונת הנשמה, אף הוא מהו התקיפה.

משהסדייר המחוקק את הסוגיה בחקיקה ראשית, יש מקום לפקס אם לבית המשפט נתונה סמכות להעניק סעד טיפולתי שלא במסגרת הוראותיו של החוק. ומארח שהסדר החקיקתי הקייםינו מוספק מענה לחוליה מן החולים חשו-כי-מרפאה, שטעם חיים אבד והם מיחלים להציג מיסוריהם, מן הראי להניע ולעודד חקיקה שתוביל להרחבת גדר תחולתו של החוק, הן ביחס לסוגי המקרים של החולים חשו-כי-מרפאה שהחוק רשותם לנתקו ביחס לאמצעים רפואיים יהייו עליהם, והן בהםם כדי לספק משלאות של החולים המבקשים להניאם להם למות בכבוד. הרחבה זאת מתחייבת, בין היתר, מן ההחלטה בכבוד האדם כזכות-יסוד חוקתית. הזכות למות בכבוד אינה

טיפול שכבר הוחל בו, לרבות ניתוקו של החולה מבונת הנשמה ומאמצעי החיים אחרים. בהיעדר חוק, שהגביל את שיקול דעתו השיפוטי, היה בידי בית המשפט ליחס משקל מכך לרצונו ובקשתו של חוליהoca, אם שוכנע, על יסוד החומר הרפואי שהוצע במשפט, כי אפשר תקווה להחלתו או לשיפור במצבו.

טיפול לרופאים מטען טיפול רציף שכבר הוחל בו, שכך הפסיקתו של טיפול זהה, ניתוק החולה ממכונת הנשמה (סקולה), עניין המחוקק, לפולה אקטuator מקצתת חיים ("המתת חסד") שהחוק אסור עליה מכל וכל.

החוק מתייר אמן להכנן מראש, באמצעות טכנולוגיים מתאימים, כי טיפול שלפי טיבו אמור להינן לחולה באופן רציף, ניתן לו באופן מחוורי. כך, למשל, ניתן לקצוב מראש בעודות timer ("שעון שבת") את משך הפעלתה של מכונת הנשמה, באופן שייהיה בידי הרופאים להחילט בתום הזמן הקצוב אם לחדר את הפעלה. אך אמצעים טכנולוגיים מיוחדים אלה, העולים ממון רב, אינם זמינים בכל מוסדות הרפואה. משמע שאם חובר החולה למכונת הנשמה באופן רציף (מן פניו שלא סירב לכך מלכתחילה, או מפני שלא היה קשחת ורבה של החולים חשו-כי-מרפאה, המשועים מסוגל לסרב), שוב לא ניתן יהיה להיענות לבקשתו ולנתקו מן המכונה.

בשנים שקדמו לתקבלת החוק, גם חולמים חשו-כי-מרפאה, שעלו-פני הניסיון הרפואי עתידיים היו להוציא ולהתיר במחלתם עד תקופת במאמרו "חופש למות בכבוד", שפורסם בגלילון מס' 3 של העיתון האינטרנטרי ג.צ. לדמולטיה (http://www.democracy.co.il), נטען כי "במדינת ישראל אפשר לעגן מכינה משפטית את זכות הנתקו ממכשיiri החיים שאינו לרוצום, אלא אף בהפסקתו של

הטלוייה מתמודדת עם נושאים קשים

החוק בישראל אינט מאפשר לשים קץ לסלבים של חולים ווגטיביים. גוצר עליים מאסר עולם. זהו אחד הנושאים שראוי להיאבק למעןם במסגרת עמותת ליל"ר

מאת טליה בן-זקאי

במחשבה שנייה

האפשרות של פגיעה מווחית שבuckothia גוצר האדם במצב גוטיבי, או כמו שאנוanno מכנים - 'צמה', היא אחת הטראות המלצות את החברה המערבית (ואולי לא רק אותה, אבל אין לנו ידע מספיק על חברות אחרות).

לאחרונה שודר בטלוויזיה מסמר קשה מאד לצפיה. מפיקו הסרט התיעודי האמריקני עקבו אחר סיורים של ארבעה צעירים ומשפחותיהם במשך שנה שלמה. ארבעתם טפלו במכון לשיקום פגועי ראש, ברמה גבוהה ביותר של טיפול רפואי ויחס אנושי. עצם הציפייה בעשרות השוואים שם עלולה להזכיר אותך לדיכאון, שלא לדבר על המעקב מקרוב אחורי כל אחד מהם, על בעיותיו הספציפיות והנסיניות הבלתי פוסקים לעורם להם להתדרם ממצב של חוסר הכרה מלא להכרה מוזערת, כי זה קו החיים. 95 אחוז מלאה של הצלחה לחיצות אותו במהלך השנה הראשונה, סיכוייהם לשיקום כמעט אפסים.

במูกב אחרי 700 פגועי מוח התבגר, שאחורי שנתיים איש מהם לא חזר להכרה. בחודשים הראשונים שרואו תנועת יד, מזמן עין, השמעת הבתוחים שרואו תנועת יד, מזמן עין, השמעת כל הרופאים מעודדים אותם להמשיך לקוות ולהשיקע הרבה ככל האפשר בחוליה. לדבר אתן, לשיר לו, לגעת בו. כموון שיש גם הצלחות, אבל מי שלא חל אצלו טיפול משמעותי, נזקק לסריקות מוח הפורשות הן בפניitez הרצות הרופאי והן בפני המשפחות את התמונה האמיתית, המחייבת את הרופא

להסביר לממשלה שלרפוואה אין יותר מה להציג. שבדה כל תקוות לשיפור, ומשום כך תצורך המשפחה לדאוג לאישפות חולפי. בשלב זה עונדות בפני המשפחות מספר חלופות: להעביר את יקרים למוסד סיועדי לא שיקומי. להחויר אותו הביתה ולדאג למתקנים הולמים וטיפול של צוות רפואי וסיועדי מלאה, או להחתום על הוראה: לא להחיתו.

אלונה דיין, עורכת שבעה

על פי הסרט התיעודי, הרופאה המתפלת היא שפנתה לממשלה והציעה להם להחותם על "אי החיהה" כדי לאפשר ליקרים למות בשלווה. "זה לא נגד אלוהים", היא מסבירה לממשלה הרתית, "למען הרווק אולי מה שעשינו קודם היה נגד אלוהים, כאשר ניסינו לשנות את גור

קבלתה לידיים של השליטה על חייהם היוויה עברום בשורה שעורדה אותם להמשיך לחיות.

לגביה חולים אוניברסיטאיים שקבעו בתדרמת, ועל-פי הניסיון הרפואי אין כל סיכוי שמצוות ישתנה לטובה, ראוי להעניק לבית המשפט סמכות מפורשת להענתקת סעד

שההסדר החוקי לא יונצל לרעה. סיוע רפואי ניתנן רק לחולה בגין וכщий, שמהלכו מסבה לו סבל קשה ושרצונו האיתן לסייע את חייו הוכח לרופאים, בשורת הנסיבות בכתב ובבעל-פה שמספר החולים בסורה של ריאונות חורורים שקיימו עימיו לאורך שכבות אדרים, לאחר שהסבירו לו את משמעותם בקשתו, ניסו להניא אותו מכונתו והציגו לפניו חולופות אפשרויות להקלת סבלו. ההליך כשל מפוקח על-ידי המדינה ובמטרה למנוע מההטבתה של חוליה כזו, חייבת לעמוד במתניהם קפדיניים במוחה, במטרה להבטיח מעבר לכל ספק, שזו אכן משאלתו של החולה, העולה מהמייתו לבו ועקב סבלו הקשה, ולא מתוך היענות לצורכיים של בני משפחה ואחרים. אף לגביה חולים אוניברסיטאיים שקבעו בתדרמת, ועל-פי הניסיון הרפואי אין כל סיכוי שמצוות ישתנה לטובה, ראוי להענתק לבית המשפט סמכות מפורשת להענתקת סעד, כשאמותה המיידת העיקריות להפעלת שיקול הדעת השיפוטי במקרים מיוחדים אלה, תיקבנה בחוק.

הרחבת גדר תחולתו של חוק החולה הנוטה למות, מהו זה צורך חברתי ומוסרי וב-חשיבותו והשניה: רק כמחציתם מן החולים שקיבלו את התכשיר המימי אכן עשו בו שימוש. כל זה.

המאמר נapis באדיבות משה גורלי והופיע ע"ש חי

מנוננה, פלורירה ועוד). הענקת המירוש לחולים שמחלתם מסבה להם כאבים וייסורים קשים נפתחה שם כקט של חמללה. יזון כי בחוקין של המדינות שאימצו מודל זה, בכללו הוראות שמטרתן להבטיח

שההסדר החוקי לא יונצל לרעה. סיוע רפואי ניתנן רק לחולה בגין וכщий, שמהלכו מסבה לו סבל קשה ושרצונו האיתן לסייע את חייו הוכח לרופאים, בשורת הנסיבות בכתב ובבעל-פה שמספר החולים בסורה של ריאונות חורורים שקיימו עימיו לאורך שכבות אדרים, לאחר שהסבירו לו את משמעותם בקשתו, ניסו להניא אותו מכונתו והציגו לפניו חולופות אפשרויות להקלת סבלו. ההליך כשל מפוקח על-ידי המדינה ובמטרה למנוע מההטבתה של חוליה כזו, חייבת לעמוד במתניהם קפדיניים במוחה, במטרה להבטיח מעבר לכל ספק, שזו אכן משאלתו של החולה, העולה מהמייתו לבו ועקב סבלו הקשה, ולא מתוך היענות לצורכיים של בני משפחה ואחרים. אף לגביה חולים אוניברסיטאיים שקבעו בתדרמת, ועל-פי הניסיון הרפואי אין כל סיכוי שמצוות ישתנה לטובה, ראוי להענתק לבית המשפט סמכות מפורשת להענתקת סעד, כשאמותה המיידת העיקריות להפעלת שיקול הדעת השיפוטי במקרים מיוחדים אלה, תיקבנה בחוק.

הפרשה המצערת שנרגנה בע"פ 6568/93 קרגולין נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) (397). והשניה: רק כמחציתם מן החולים שקיבלו את התכשיר המימי אכן עשו בו שימוש. כל האחים דחו את השימוש בתכשיר ולבסוף נפטרו ממחלהם ולא התאבדו. משמע, עצם

כרטיסי החבר החדש: תגבות מעודדות

מאת שלום טטרו

מה חדש בליל"כ

ואאי לציין שהtagבות שקיבלו על מכתב זה היו מעודדות. הגיעו פניות מכמה בתים חולמים, בקשה לקבל את המכתב בדואר אלקטרוני, כדי לאפשר את הפצתו לגורמים נוספים בתוך בית החולים. עלתה על قولן התגובה של המרכז הרפואי שיבא (תל-השומר), שם תופיע, במחשב בית החולים, דוגמה של הכרטיס, בלוויית טפסט שנוסח

לרופא, למשפחתי ולכל בני החולים
בנסיבות של חטאונה או מחללה, שאין סיכוי להקללים בחיים, גוני מושה
בזה, שואל להאריך את חיינו באמצעות מלאכותיים ולחייב לנו
למות בכבוד.
פיזי ורפואי מספיקים, יניח לך נסוחה רפואת ליל"כ

TO MY PHYSICIANS, MY FAMILY & ALL HOSPITALS
In case of an accident or illness, when there is no hope for recovery, I hereby instruct you, not to prolong my life by artificial means, but let me die with dignity.
Further details are available at LILACH's office Tel 972-3-6730577

e-mail: lilach19@zahav.net.il www.lilach.org.il

כרטיס החבר החדש, מראה מושני צידן

בשותוף עם היועץ המשפטי שלהם - תוך התיחסות ל"חוק החולה הנוטה למוות" ובסיום, הופיעו השמות ומספריו הטלפון של אנשי הקשר של העמותה שלנו, באמצעותם יוכל בית החולים לברר פרטים ולאמתת את חזרותם של

בעקבות הפקת כרטיסי החבר החדש והמצטט בקשר חברי העמותה, עליה הדעתין, להביא את דבר קיומם לידייטם של מוסדות הרפואה ומגישי העוזרת הראשונה. החבר געשה באמצעות מכתב מטעמה של בינה ריבת, ו/or באמצעותו הייזאת, ובהמשך גם מטעמה של רות דבל הוו"ר החדש, אשר נשלח לכל מנהלי בית החולים, סגניהם, מנהלי מחלקות רפואיות החדרים (חדרי המין), טיפול נמרץ ועוד מחלקות נבחנות וכמוכן, לדאשי מגן רוד אודם בישראל ולזק". והוא נושא המכתב: "בעקבות חיקיקת הכנסת ישראל וככיסתו לתוקף של חוק החולה הנוטה למוות, ניאות משרד הבריאות להתחשב בהוראות הרפואיות המקידימות ("הזואה בחים") של חברי העמותה ליל"כ, המופקדות במשרדנו. לפיכך, החלטת הנהלת העמותה להנפיק לחברי כרטיסי חבר חדשים, שישיעו לדוחים. חברי העמותה קיבלו הנחיה לשאת את הכרטיסים בזמן לעתודות הוותות שלהם, כדי להקל על מיישי העוזרת הראשונה והמתפללים בהם, לזהותם כראוי, לכבד את רצונם המוצהר ולנהוג בהתאם להוראות והרפואיות המקידימות. בשם כל חברי העמותה, נהיה אסירי תורה, אם תואילו להביא את הדבר לידייתם כל הגורמים במוסדרם ותנתנו אותם להתחיש, בכבוד והבנה לבוחרותם, לרזגתם המוצעה ולזכותם של חברי העמותה ליל"כ. במקרה שיתעורר צורך ב��ctor גוף, באשר לפרטיו ההוראות הרפואיות המקדימות, נודה אם תנחנו את הנוגעים ברכר, להתקשרות למשורי העמותה, על-פי הפרטים הכרטיס החבר... "

ג'ייד גודי חייה וגוססת על מסך הטלוויזיה הבריטית בתוכנית האח הנגדל

סימן שאיזו צינורית נתקה ויש להחזיר להמקומה. הבורות האחוריות גילו שקיימת אפשרות שניתחה ראש מרכיב וירק יכול להיחטב עמה. עתה, בני המשפחה נערכים לנשענה. שום מאמץ גופני, נשוי או כלכלי לא ירפה את ידיום. ליל"כ.

החוויות של הקבנת סרטים כאלה ואחריהם על סבלות סוף החיים היא בכך, שהנושא הופך יותר מדבר, יותר מוכר. וכך מה שהיא בבחינת טאבו את מול, הוא לגיטימי היום.

לפניהם מספר החדש התערורו ויכוחים לגבי הקבנת הסרט התיעודי האמריקני בו ליוותה המצלמה את האדם שבו לסיים את חייו בעורת וופא במסגרת דינגייטסם בשושווין. לא עברו יותר מחדשים ובריטניה ליוותה בהרבה נפש. הילדה לוקחת חלק בכל האירועים המשפחתיים, כולל יום ההוללה של אהותה. עניין את כוכבת הריאליות ג'ייד גודי חותה היא שוכבת בעגללה ללא תנועה, אבל נוכחת. האב נאלץ להפסיק את עבדותו ולהישאר בבית, האם והאחות עושות "תורניות" שמירה, ובמהלך הכנת הכתבה נשמע מפעם לפעם צפוך שהקפיין את האב לחדרה של הכתבה,

בהרגה, לכל חבי לילך המעניינים בבר למלא את טופס ההנחיות הרפואיות המקידימות הנספח לחוק, ולהזטורף בכך למ Lager של משרד הבריאות.

כנסים והרצאות

ב-27 במרץ השנה התקיימיםכנס של עמותת המיכה, העוסקת ברפואה פילאטית. חלק מן הדיוונים הוקדש לזכות למות בברוד. נכון לבניין רות דבל, שלום טטרו ובינה דיבון.

ב-17 במרץ קיימה דאגנה לזכויות החולה במרכז ריק (ארלחוורוב 106 תל אביב) מפגש בנושא מעמדם של מלוויים ובני משפה במערכת הבריאות במפגש השתפה חברת הוועד המנהל של לילך, מרים טמיר-רוfine, שהביאה לנוכחים חומר הסברוה של לילך. חלק גדול מבאי הכנסת הכיר את פעילותה של לילך. חבריינו זיהו בן-ענэт ושרה יעקובי הרצוי לפני קבוצות שפנו אלינו. כמו כן, בינה דיבון הרצתה לפני חברי מודען ליום בהרצליה, וכן לפני העובדים הסוציאליים-בכיה "ח麓ם" בחיפה.

פרסומים בעיתונות הכתובה

בכיתאון הגימלאים הומן השלישי התפרסמה כתבה של בינה דיבון על עמותת לילך ועל חוק החולה הנוטה למות. בעיתון הגימלאים של חיפה והסבירה התפרסמה כתבה של רבקה הוכהייזראבאותו עניין.

כתבות ורכות בנושא חוק החולה הנוטה למות התפרסמו בעיתונות הכתובה. ב-6 ביוני התפרסם מאמרו של השופט מצא, נשיא העמותה, בלישת אהילוניה. ב-7לצטם התפרסמו הן בעיתון והן באתר של הביטאון ראיונות עם השופט מצא ועם עו"ד אלי זהר-הייעוץ המשפטי של העמותה. במנזון הבריאות של מעדיך פורסם ראיון עם בינה דיבון.

יש אמן להניח שה"טיימר" המוחלט, יהיה מושכל יותר ויאפשר יישומים נרחבים יותר, אבל עד להשלמת הבדיקות ראוי שככל חבירנו יידעו על קיומו של הפלר-פק, וועמדו על זכותם להיעזר בו בכוא העת.

האסיפה השנתית

ב-27 במרץ השנה התקיימה האסיפה השנתית של עמותת לילך. באסיפה זו הודיעה בינה דיבון על סיום תפקידה כיו"ר, לאחר 12 שנה בתפקיד. לתפקיד יו"ר נבחרה חבורתו רות דבל (ראו על כך את דבירה של רות דבל במדור "על הפרק" בפתח הביטאון). לפני כן נפרד מביבה חברי הוועד המנהל והמתנדבים באירוע מרגש בכית פיננסיה בחרהה, מקום שחבורתנו תמר אשל פעילה בשיפוצו והפעלתו.

באסיפה הכללית אוישת התקציב ל-2009. כן אישרו מלאי התקידים השונים. בחלק העיוני הרצתה פרופ' זיק שלגנר, על הנושא "על החיים ועל המוות".

פגישה עם נציגי משרד בריאות

משרד הבריאות ערך לאחרונה את טופס ההנחיות הרפואיות המקידימות, הנספח לחוק החולה הנוטה למות, במתכונת יותר יידידותית שתתקל על הצייר את מלאכת מיiley הטופס. לקרהת השקתו של הטופס החדש התקיים ביום 11 ביוני, במטה ההדרכה של משרד הבריאות בתל השומר, יום עין לפעילי לילך. מטרת המפגש הייתה הצגת הטופס החדש והتنסות מעשית במילויו. העורות שונות שהשמענו, ביחס למתכונתו של הטופס החדש - התקבלו, ונציגי משרד הבריאות הבטיחו שיסופו לפעול לפיילט המציגו אליהם. כמות החמצוץ הוצג בambil המציגו אליהם. כמות החמצוץ בambil והינה גROLAH והוא מספיק לשעות ספורות במהלך ניתנת לבדוק ולקבוע את המשך טיפול בחולה. יצא מכך שההנשמה מוגדרת כאן טיפול מחוזרי שאינו רציף, כפי שהוא מגדירים לקבל מה"טיימר".

המתאשפים, 24 שעות ביממה ובכל ימות השבעה.

הבדל בין טופס ההנחיות הרפואיות של משרד הבריאות לבין הטופס של לילך

לפונום בשאלת זו יש להסביר, כי מילוי הטופס הרשמי, הנספח לחוק החולה הנוטה למות, הפקדוו במאגר של משרד הבריאות מהוועדה ראייה החלטית לרצונו של המציגו ברכר הטיפולים שאינו מסכים לקבל, אם וכאשר הופיע להוללה הנוטה למות כמשמעותו בחוק. המשמעות היא, כי משוחקה לרופאים שהחוללה הפקוד טופס זה במאגר משרד הבריאות, יהיו הם חייכים לפעול באופן מלא אחר רצונו של החולה.

אשר לצואאה בחוים של לילך: גם הצואאה לחיים מהוועדה ראייה לרצונו של החולה, אך אינה ראייה החלטית, אלא ראייה מכלל ראיות אפשריות אחרות (כמו הצהרת מיופה כוה או אדם הקרוב להוללה), שהרופאים רשאים אך אינם חייכים להשתכנע מאמינותו ולפעול על פיין. (נרשם בידי נשיא לילך, השופט מצא)

מרדי הפלרין (המנונה על האתיקה הרפואית במשפט הרפואות ועל יישום חוק החולה הנוטה למות) שפורסם בעיתון "עורק-הדין", כי ברוב המחלקות לרפואה דחופה (מיין) בבית החולים בארץ נמצאו מכשיר מנשים הנקרא פלה-פק, אשר האנרגיה שפעילה אותו היא לחץ החמצוץ הוצג בambil המציגו אליהם. כמות החמצוץ בambil והינה גROLAH והוא מספיק לשעות ספורות במהלך ניתנת לבדוק ולקבוע את המשך הטיפול בחולה. יצא מכך שההנשמה מוגדרת כאן טיפול מחוזרי שאינו רציף, כפי שהוא מגדירים לקבל מה"טיימר".

הפלר-פק, עשה את העבודה

בעודנו ממתינים לשימוש על שלבי הסיום של פיתוח ה"טיימר" ועמידתו במכון רפואי משרד הבריאות (דבר שיאפשר והנשמה לזמן קצוב, ובכך תוסר המגבלה של איסור הפקת הנשמה בפועל); התברר לנו למקורה כאמור של ר"ד

בתשובה לבקשת הבהירות שהגיעה מאגף הרפואה במד"א, הדרישה בינה דיבון ש"כritis הווה בא לעוזר לאפראמידיק בעניין זה, ולהשאיר את החלטה הסופית בידי צוות בית החולים. כל שמתבקש ממצוות מד"א, הוא להימנע מטיפול לא ווורסבלי, כגון: חיבור למכוון הנשימה שתניתוק ממנה, נגד את החוק ועומד בנגדו לרצונו של המטופל".
לעומת זאת הובאו ליריעתו מקרים אחדים, שקרו בבית-החולמים לדסה עין-לדם, שבו אחד מהם הציג חבר לילך את כרטיס החבר, אך הרופאים התעלמו ממנו, נגגו בנגדו ליצונו, על אף הפטורות וחיברו אותו למכוון הנשימה.

בעקבות זאת, פנתה יו"ר העמותה, רות דבל, במכות אל מנהל בית החולים לרסה, תוך התייחסות למכות שנשלחה אליו ולמנהל האגפים והמחלקות בבית החולים וביקשה ממנו לברוק את העניין, לחזור להדריך ולהנחות את הרופאים בבית החולים, לפעול על-פי בקשה חברי העמותה. אנו מבקשים מחברי העמותה ובמיוחד משפחתייהם לספר לנו על מקרים שבהם התעלמו בבחתי-החולמים מכרטיס החבר ופעלו, בגין ליצון המטופל. כמובן ולא פחדות ששוב יש לשחק אותנו בתיאור אותם מקרים שהווים לחברי העמותה היה אידיב ומתחשב ברגעם - מודיע זה חשוב לכולנו ועשוי לסייע בקידום הרעיון שלנו וביצומו.

בקו הבריאות

הדסה-אש"ל עזרה לבני שבעים ומעלה

מאת ט. לוי

או דוא"ל. הוא יתבקש לענות על שאלון רפואי-אישי, ותוך 48 שעות מבטיח המרכז לחזור אליו עם תשובה בעל-פה, שתלווה בהמשך אף בתשובה בכתב, אשר תגונש בדיון צוות המרכז המורכב ממומחי הדסה בתחום הטיפול הרפואי.

על השאלה מרען מוצע השירות מגיל שבעים ומעלה הדוקא, ניתנן הסבר הבא: השכיחות של מחלות ברוניות עולה עם הגיל מעלה גיל שביעים, המעוני לקלין יעוץ לגבי שימוש בתרופות, או הרוצה לבדוק אם השימוש בין התרופות השונות שהוא מקבל בתוספת הוויטמינים שהוא לוקח מתאים לפטופיל הרפואי שלו, יכול לפנות למספר טלפון 6778866-02 וייענה.

מאחוריו היוזמה הבורוכה ניצב פרופ' יוסף קרko, פרמקולוג קליני ורופא פנימי בהדסה ירושלים, אשר חש כי יודע רב מادر בשטח הפרמקולוגיהינו אינו מגיע לחולים, וגם לא לכל הרופאים, ולפיכך יש מקום להציג את השירות הזה לקהל הרחב. לא במקום רופא, מרגישים בהדסה-אש"ל, אלא כעדור לו.

לחיקמת המרכז חברו שניים: בית החולים הדסה אש"ל - האגודה לתכנון ולפיתוח שירותים למען הוקן בישראל. רופא המשפחה של טען שתופעה זו נחשבת לכך שאינה גורמת לתופעות לוואי ואם אחולף אותה באחרת, מאותה משפחה, תופעות הלואין רק תגברנה.

טלפנתי למספר שהופיע בטופס, השארתי את מספר הטלפון שלו ולאחר זמן קצר התקשרה אליו מזכירה ומילאה בעזרות שאלון מפורט שככל מחלות שחילתי, תרופות שאין

כל אדם המוטרד בנושא רפואי יכול לעמודות לבנות למרכו בכתב או בע"פ, טלפון, פקס,

טיפול אדיב ויעיל

בינה דיבון

באחד הימים הגיע לידי דף פרסום של הדסה-אש"ל, מרכז מידע רפואי לבני שבעים ומעלה. הוא נפל לידי בדוק בזמנם המתאים, לאחר שאחת התרופות שאני נטלה גרמה לתופעות לוואי לא נעימות. רופא המשפחה של טען שתופעה זו נחשבת לכך שאינה גורמת לתופעות לוואי ואם אחולף אותה באחרת, מאותה משפחה, תופעות הלואין רק תגברנה.

טלפנתי למספר שהופיע בטופס, השארתי את מספר הטלפון שלו ולאחר זמן קצר התקשרה אליו מזכירה ומילאה בעזרות שאלון מפורט שככל מחלות שחילתי, תרופות שאין

גיימ מפקת ס"פ קיינט רקס

ברכות חממות לחברתנו דינה נקש, ממייסדות העמותה ומן הפעילות הנמרצות בה, לרגל קבלת אות הנשיא למתנדב ולרגל הכתורתה לחברת לשם כבוד של עמותת ליל"ג.

אנו מוחלים לדינה עוד שנים רבות של פעילות מבורכת בבריאות טובה על החתום,

שופט בית המשפט העליון לשעבר, אליה מצא – נשיא העמותה.

רות דבל-י"ר,

חברי הוועד המנהל

ungi@zahav.net.il - לחיות ולמות בכבוד

בקבוקות כתובתו של יאיר לפיד בlijuitet האהונעת על סיבלו של סבו המזוי במצב סופני, התפרסם בעיתון מכתב למערכת מאות בינה דיבון.

פרנסומים בתקשרות האלקטרונית
בקבוקות מקרים של סירוב בית החולים לכבד כתבות חולמים שלא להאריך את חייהם שודרו בהשתפות מר מצא, בינה דיבון ורבקה הוכהייז.

בן שדר בזוק שוכן ישראלי ראיון עם השופט מצא בעקבות הסרט על החולה הבריטי שבייש לסייע את חייו מול המצלמה.

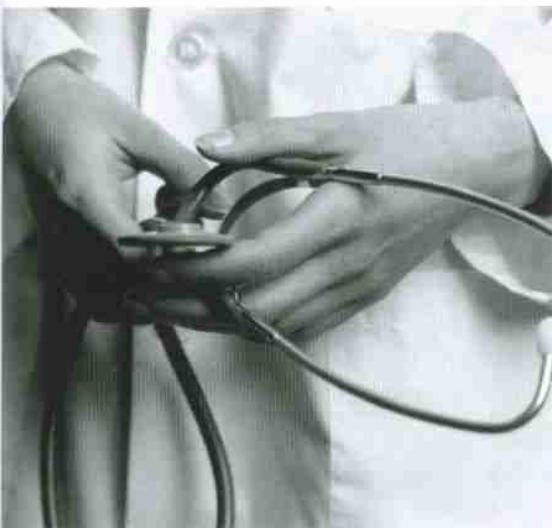
בתוכנית שעשים סדר הופיעו פרופ' אמנון רובינשטיין ועו"ד איתן זהר, יו"ץ העמותה, בנושא חוק החולה הנטה למות. בתוכנית סייאת 10 הופיעה בינה דיבון והיכלה על המאבק של עמותת ליל"ג בנושא חוק החולה הנטה למות. לאחר שידור הסרט על החולה הבריטי שודרו כתובות מיים שהיא חמש עם רפי דשף. פוליטיקה הופיעה בינה דיבון כחלק מפגnal בעקבות הסרט הנ"ל.

ב-ynet ובפורום הגולשים של הערוץ הופיעו כתבות ותשוכות לשאלות גולשים על-ידי עו"ד איתן זהר ובינה דיבון. באטר RRG מדור יהדות, בעקבות כתבה על ילד חולה סופני מבורךן, פורסם מאמר של בינה דיבון. ב-ynet פורסם מכתבה של מיה רשפּ על חולה סופני שמסרבים לבקשתו.

ב-LAWALLA פורסמה כתבה בעניין הטימר. יש לציין כי כל הפרנסומים נעשו על ידי אנשי יחסי ציבור ממשרד "זוניק" שנשכחו על ידינו למטרת זו.

קנו אוגים גתקלנו זו לסתן, מאכץ
קפנין חואים אין האירוניה.

המשפחה שמעה לעצתי ולחוללה ולמשפחה היו שכועיים של איקות חיים יחסית".

התיחסנו בשיחה גם לנושא מד"א, שאנישה מחברים את החולה, במקרים קשים, למCONNת הנשמה, ולאחר שהדבר נעשה, אין לנתק אותו עוד, על פי החוק, גם אם כתוב בצוואה בחים שלו שאין לחבו.

"בעניין זה", אומר ד"ר שטיין, "האחריות מוטלת דוחה על המשפחה. ברור למשפחה שזומינה את מד"א, שווה מה שייעשה, لكن אל לה לבוא בטענות. משפחה שרוצה שהחוליה שלה ייסים חייו בדרך הטענה, צריכה להשאיר את החולה בדירות. כך גם משפחה שלא רוצה שימושו טיפולים בבית החולים - היא יכולה לעמוד את בית החולים ולהמשיך את הטיפול הרצוי לה בבית".

זה מסודר חשוב למשפחות. גם על זה יש לדרכ, להחכמון ולהחליט, ריפה שעה אחת קורם. הוא מכיר משפחות שכך עשו. נאחל לכלנו בריאות ואיכות חיים טובה ורופא אכפתן והומאני כד"ר גידי שטיין.

למר). הסדרנה מקנה אמנים כלים חשובים, אך עיקר יכולת להתחמזר עם מזכבים מורכבים נובע מבנה האישיות ומונע הערכיים שבביא הרופא מהבית, כמו גם מצפיה ומלימוד רפואיים ראויים להערכה.

"ברור לי שככל מקרה נכון לגוףו, אומר ד"ר גידי שטיין ומספר על חולמים שונים ומשפחות שונות שדרכו תגובתם /או בנסיבות היו שונות. "אני צריך להזות מספיק רגש וקשב לחולה ולמשפחה כדי לדעת מה לומר ומה לא לומר ואיך לומר. אתה יודע שפעם הראשונה לא קולטם ממש ויש לחזור ולומר את הדברים פעם או יותר, ולדעת למצוא את המילים. יש מקרים שבהם אסור לזכיר את המילה "سرطان" ויש שמקשים לדעת הכלוב ובמדריוק, ולהבין מהן האפשרויות או החלופות.

- מה דעתך על מתן תרופות או ביצוע פעולות פולשניות, כאשר ברור שמצו של החולה לא ישנה.

- התשובה מרכיבת. האם הרופאים יודיעים חד וחילקו משרות חיו של חולה גם אם הוא סופני?DOI ודי שرك באופן משוער. ובכלל, ההתייחסות לכך היא תלויות בכמה גורמים. האם היא הטרופה או הפעולה היא מילת חיים? או האם היא אמורה לסייע להארכת חיים? או שמא מדובר בשיפור איקות חיים?

כל טיפול או תרופה נבחנים על פי הקритריון של עלות הסבל לחולה מול התועלתו, וכן קשה לומר חד וחילק אם הרופא יתן או לא יתן תרופה או טיפול. אם הגישה של הרופא מלתחילה היא טובת החולה, אלה יהיו שיקוליו. לא מזמן אמרתי לחולה ולמשפחה שאין טעם שישאר בבית החולים ועריך שיבלה את זמנו על שפת הים.

בשרה קשר

קשר לחולה ומשפחה

קשר לרופא נושא הבשרה

ד"ר רותי רביד

מיד כשהגעתי את ד"ר גידי שטיין, פנימאי בבית-ה החולים החדשן, בפתח-תקווה, הבנתי שעומד לפני רופא מן הון שכולנו היינו רופאים שיטפל בנו. ראשית, הוא הציג עצמוני כגידי ללא התואר והתקףיה, ומיד הודיע שהוא "נשוי פלוס ארבע פלוס לב". כך נקל היה להבין שהמסדר הוא, שבראש ובראשונה עומד לפניו אדם, ורק אחר כך בעל תפקיד (רופא בכיר בפנימית ב').

הרופאים שאמור בהמשך חיזקו את ההרגשה. הוא החל את לימודיו באוניברסיטה תל-אביב. בגיל "ماוחר". מאחר שאמור לי שהוא בן ארבעים ושתיים חשבתי לעצמי מה פירוש "ماוחר"? מסתבר שהכוונה היה לגיל עשרים ותשע. ככלומר, רק אז, כשהגיע לבשלות, החליט על בחירה במקצוע שהוצע ייעודו בחום. על אותה בשלות יזכר גם בהמשך בקשר לייחסו לרופא-חוליה.

שאלתי אותו את השאלה הקשה: "איך מברשים לחולה ולמשפחה בשורה קשה על מצבו הרפואי? האם קיימת דרך ללמידה זאת?"

בהתו הספר לרפואה מעכירים היום קורס או סדרנה שכחים מתנסים הסטודנטים בסיטואציות כאלה. בהולנד משתמש הקורס כמבחן להמשך לימודיו של הסטודנט, אך לדעתו של ד"ר שטיין (שלא למד בקורס כזה כי לא היה קיים בזמנו באוניברסיטה שב

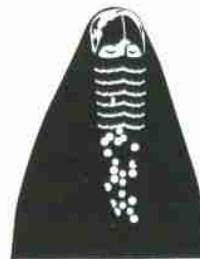
צורך), וגישה זו אלגגורית שני סובלט מהן, ניתוחים עברות ועירום. לבסוף שאלת מה היא הבעיה שבענינה פניתי אליו.

כששמענו הודיעה לו שהשאلون ייעבר לлокחת הראשית ובקרוב קיבל תשובה לבעה שהעלית. למחרת טלפונה אליו הרוקחת, השיבה לשאלות ובנות שהעלית ענתה לשאלות ובנות שהעלית. כן הודיעה לי כי קיבל את התשובה גם בכתב, ואכן בעבר יום קיבלתי מכתב עם פירוט השאלון שנשאלתי, הבעה שהעלתה והפתרון שהוצע על ידיהם, כל זה בשני עותקים. אחד לי ואחד לרופא המשפחה.

לצעדי, אין אלו מושפעים במוסדות המטפלים בבעיתינו ביעילות, במתינות והקפידה, המקבוצית, התרשםתי מאורן מופיע הטיפול, מהיעילות, מהיסודות, אך בעיקר התרשםתי מהأدיבות ומההסכנות שציינו את המטפלים. לאחרונה שמעתי כי המפעל היפה הזה (שנition בחינם) מצוי בקשרים בגלל מיעוט התroximot הנובע מן המשבר הכלכלי העולמי, ויתכן שלא יוכל להמשיך תחת שירות השוב זה בחינם. עתה עם מינויו של סגן שר בריאות חדש יש לפנות לשפטונות ולדורש להמשיך את התמיכה במפעל חוני זה.

בשלבים שונים למחלהם, מהם נפטרו בבית 82 חולים ו- 18 חולים נפטרו בבית החולים.

ומה שונה בכלל זאת?

ביקור בית באוהל או בקתה בדואית על גבעה קטנה באירוע הנגש שונה מ ביקור אצל משפחת גולדשטיין או משפחת עמר ברוחב העצמאות גולדשטיין, ^{4/22} בדימונה. כאשר מתקשרים למפחחת הסברים - נכסים בכניםה הדרומית של דימונה נסעים ישר עד הכיכר השלישית פונס ימינה וברוחב השלישי שמאליה נימצא הבית. הוא גר בקומה שנייה. מגיעים לבית, דופקים בדלת, שמואל פותח את הדלת ומושיב אותו על הספה בסלון. סימה מגיעה מחדר השינה וושבת לירידן על כורסתה.

כאשר מתקשרים לעלי' נסורה, השיחה מוקטעת, וההscalar נשמען כלוח מס' דמיוני נסעים צומת אחת אחרי הכנסה לכסייפה, פונים לכוון עוזער, כ-4 קילומטר אחר הצומת מימין יש מכלות שם יש מעקה בטיחות על הכביש משמאלו, מיד לאחר המערה יש דרך עפר, שם ימתחן לנו חכר שלו כי קשה לו להסביר איך הגיעו לשם. כאשר מגיעים למקום, אין אדם במקום. מתקשרים שוב ומתברר שהחבר בבא-שבע. ההscalar נמשך: צרך לנסוע עד הוואדי ובערוץ הוואדי פונים ימינה, ליד העץ פונים שמאליה אבל לא פניה חדה, יוצאים מהוואדי ואנו ליד קבוצת הפוחנים יש לשאול

במרפאה הקהילתית. הקשר עם הצוות מרפאה נשמר לאורך כל הטיפול בחולה. בנוסף, הנידת משמשת כמקור תמייה מקצועית גם למרפאות הקהילתיות של ערד, דימונה ירוחם ומצפה רמון וגם כמנובן למרפאות ביישובים הבודאים המוכרים כמו שבב שלום, כסיפה, לקיה ועוד. כך גם לקרה סוף החיים כאשר המצב הרפואי נהייה מאד קשה, יש לחולה אפשרות להישאר בכיתו מסוובב במשפחה אורה ובאוריה תומכת ומוכרת. כך קיימת אפשרות סכירה שהחוליה אם ירצה בכך יוכל לסייע את חייו בביתו.

מה נעשה עד כה?

בשנה האחרונות טיפלה הנידת בכ-25 חולמים בו-זמנית מכל הנגב הדרומי. חלק מהחולים היו זקנים לביור פעם בשבוע לאיזון סימפטומים וחלק היו זקנים לביורם פחות תדרים. לקרה המוטה, כאשר המצב יותר דינامي ומתנהגה במחיירות, לעיתים היה צורך בביורו יומי. הבעיות מתחכזים על ידי אחת הנידת בלילה הנגש המשמש גם כמתורגמן וכעהוד, במיחור בנושאי הסבה ושכנוע הרופאים כישורים תקשורתיים עם הגישות והבנה תרכותית. הרופא מבקר פעם בשבוע במקומות היוטר מוכבכים. הרופא מוחזק גם לפי הצורך האונקוולוג של המרכז הרפואי האוניברסיטאי ע"ש סורוקה, או על ידי הצוות הרפואי במרפאה הקהילתית. תוך 48 שעות ממועד הפניה, הצוות הפליאטיבי מגיע למקום מגוריו של החולה לביורו הערכה. במקרים רביםichert או דופא מהמרפאה הקהילתית מצטרפים לביורו זה. מטרת ביקור ההערכה היא לבדוק את הצרכים, ובחהם, לבנות תוכנית טיפולית. החולים שמצובים י齊ב ימשיכו לקבל טיפול על ידי הצוות הרפואי במרפאה הקהילתית, תוך ליווי ותמיכה צמודים של הצוות הפליאטיבי. הזמיןו של צוות הנידת לצוות הריאוני המתפל היה 24 שעות ביממה. החולים שמחלתם יותר מתקדמת ומצובים משתנה במהלך, עשויים לטיפול יוטר אינטנסיבי של צוות הנידת. הנשפה מקבלת את מספרי הטלפון הנגיד של הנגש והחוות, הזמין 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. לאחר כל ביקור של צוות הנידת, הצוות דוגר לעדכן ותואם עם הצוות הרפואי

בקו הבריאות

הנגישות הקשה למקום מגוריهم. עיה זו הופכת משמעותית למיוחד כאשר מוגבר באנשים חולים מאוד שכלי יציאה מהבית והינה מסע מפרק בעברם. עקב כך, הקשר בין החולים לצוות המתפל הקבוע במרפאות הראשונות אינו רציף ולעיתים אף מופסק לחולטי.

מודל השירות של הנידת הפליאטיבית

הנידת הפליאטיבית היא שירות הנitin על ידי שירותי בריאות כללית בשיתוף עם אוניברסיטה בן גוריון, האגדה למלחנה בסרטן ואש"ל בתמיכת הפלדציה היהודית בניו-יורק. ליחידה רכב 4*4 וצוות הכלול נהג, אחות ורופא שעבור הccessה ברפואה פלאטיבית. חולמים מתואימים לטיפול יהודי זה מופנים על ידי המבן האונקוולוגי של המרכז הרפואי האוניברסיטאי ע"ש סורוקה, או על ידי הצוות הרפואי במרפאה הקהילתית. תוך 48 שעות ממועד הפניה, הצוות הפליאטיבי מגיע למקום מגוריו של החולה לביורו הערכה. במקרים רביםichert או דופא מהמרפאה הקהילתית מצטרפים לביורו זה. מטרת ביקור ההערכה היא לבדוק את הצרכים, ובחהם, לבנות תוכנית טיפולית. החולים שמצובים י齊ב ימשיכו לקבל טיפול על ידי הצוות הרפואי במרפאה הקהילתית, תוך ליווי ותמיכה צמודים של הצוות הפליאטיבי. הזמיןו של צוות הנידת לצוות הריאוני המתפל היה 24 שעות ביממה. החולים שמחלתם יותר מתקדמת ומצובים משתנה במהלך, עשויים לטיפול יוטר אינטנסיבי של צוות הנידת. הנשפה מקבלת את מספרי הטלפון הנגיד של הנגש והחוות, הזמין 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע. לאחר כל ביקור של צוות הנידת, הצוות דוגר לעדכן ותואם עם הצוות הרפואי

מטרת הפעלת הנידת הפליאטיבית היא לאפשר לחולי סרטן שמלחמת מפשיטת ומתקדמת לקבל טיפול פלאטיבי נאות, ללא קשר לתנאי המגורים או המרחק מהמרפאה, הן באוכלוסייה הבדואית והן באוכלוסייה היהודית בעיירות הפיתוח. באוכלוסייה הבדואית המתגוררת בפוזה, הבעה העיקרית היא

הnidat haPlatiavita

אין מטופלים בחולים עם מחלות חשוכות מרפא בשלבים מתקדמים של מחלתם המתגוררים הרחק ממרפאה קהילתית

מאות ד"ר יהודים זינגר, גבי בשם רותם, אוסמת גבאי, מר סעד אל-סאנע היחידה לבאב וטיפול פלאטיבי, אוניברסיטת ביאוריןenberg ושרות רפואי ביריאות כללית - מוחז דרום

רגע של שבירה

סיפורים מהחיים

כל כך הרמה שאלות וחסר גודל של תשובה. שמואל החל לבדוק ומצא את המקום הטוב ביותר שנראה לו, למרות ריחו מביטו, מרחק נסעה של שעתיים. הוא שכנע את עצמו שהחירתו היא המתאימה ביותר לאשתו האהובה והוורה.

ההעברה בוצעה ושמואל נסע יומ-יום, במכוונתו היונה והמקרטעת לבנות את היום יחד עמה, בתקה שנוכחותו והטיפול הרפואי המתאים יעזור את ההיוודדות. אלא שהאבות המשוחחו קרה להנה, חברתי. כשהתקרנו לשאול לשולם הוא התפרק בכבי וرك אחורי שהתעשת סידר את מה שלא חלם מעולם שיקרה לחנה שלו, גם לו עצמו. הגבר הכל יכול נעשה לסמורטש שאינו מסוגל לסייע לאשתו, והוא בוכה כפי שלא בכה כשיילוי נפצעו ומתו לידיו, בכל כך הרבה קרבות שהשתרכו בהם...

מרחיק הנסעה למועד עירוף אותו והוא חיפש מוסד אחר, קרוב יותר להנה. הוא מצא מקום קצר יותר קרוב אליו וכל להגעה באוטובוס ציבורי ולא ייאלץ לנוהג במצב הגופני והנפשי שנקלע אליו. ורק יום-יום בשני אוטובוסים הולך ובשנים חזר - הגיע אל חנה, ניסה לקשר ושיהה, לספר לה סיפורים - אולי תזכור המשוחחו הוא החל לטפה, לחבקה כפי שלא עשה שנים בפרהסיה, והכל כדי למצוא דרך אליה. אבל

מאת מיה רשות

נפגשו לפני ארבע עשרה שנה, בעת שהחינו בצפון הארץ. הגענו במכונית לביתם כדי לקחתם לטישול משותף קצר. שני הגברים ישבו במושבים הקדמיים ושתיהן מתחתיו, מרחק לפטפט מעט. פתחתי במשפטים שכחיהם של "מה נשמע" ו"איך מרגישים" ונענית, להפתעתם, במשפטים לא עניינים ולא מודגמים. השתומרתי וניסיתי לתקשר באמצעות פשוטות ומוגניות, אך שוב חזרו התשובות ה"משונות", שהיעדו משוחחו קרה להנה, חברתי.

הגענו לנכורת תצפית יפה, ירדנו מהמכונית, פרשנו מפה פרחונית והתבוננו לבילוי קצר ונעים. שתינו - הנשים - פתחו את הכלים של תנה, נגענו דמעות והוא סיפר שאשתו יזרdot מהפסים", דעתה משתבשת לעיתים קרובות יותר ויותר, והוא חסר אונים.

"מה קרה לך, שמואל?" תמה בעלה שואה את שמואל בכאב וביריפונו. "אתה, שבמליחנות העצמאות לימוד אותך גבוה ונوعות מהי, וכך בכל שנותך הרבות - מה קרה לך?"

ומצא אותו מפגש, היוו שותפים למסכת של סבל ויסודות של זוג החברים הטובים שלנו. מצבה של חנה הלק והירוד. שמואל ניסה לנוהג בה ברוחמים ובעדינות (שלא ידע עד אז) ולמלא את כל תפקידיה בבית, אך ללא הועל. הבין שהוביל הוא להעכירה למועד רפואי מתאים. אבל איך יעשה זאת, אחרי כל כך הרבה שנות חיים משותפות? איך יರחיקה מביתה? מה יקרה לה? מה יקרה לו לעצמו?

קיימים מנגנים ברורים לגבי הטיפול בחולה.

אישה חולה טיפול על ידי בנותיה. אם אין לאישה בנות, היא טיפול על ידי המשפחה של ולא על ידי משפחת בעלה. נתקלנו במספר מקרים בהם לבעל של האישה חולה יש אשה נוספת. במקרים אלה, כאמור, אחת מהבנות של האישה של האישה טיפול בה. אם אין לה בנות, או שהיא עצמה או שאחת מבנותיה של אשתו השנייה טיפול בחולה. מאוד נדר שחוליה אשתו השניה טיפול בחולה. לפחות מדרה מגייסים לנו תה חם.

זעיר לטיפול במוסד סיעודי כל שגרה. באופן כללי, בתכויות מסוימות קיימים חוקים מادر ברורים לגבי גניעות ואינטראקציה בין גברים ונשים. הניסין שלנו מלמד שכារ שmorphor במחלה מודבקת. יש רצין עז לשמוד את עוברות החולוי בסוד. משום כך, ישן משפחות שאנן מעוניינות שצאות הנגידת יגיע לבית. פעמים רבות בני המשפחה יבקשו שלא לספר הדבריאת, אין הסתירות מכך שרופא גבר יבדוק וייטפל באשה או לחlopen שאחות הטיפול בגבר חוליה.

עם זאת, נראה שהדמיון עולה על ההבדלים כאשר בסופו של דבר האמת יוצאת לאור, מידת ההשלמה עם הגורל המר גוזלה בהרבה בקרב הנגוע לטיפול בחולה ונוטה למות. יש לנו מה מאפיינים אנושיים חוות תרבותיות: עצב האוכלוסייה היהודית וגס בקרב האוכלוסייה היהודית. אין הסתירות מכך שרופא גבר לטפל בילודים וכדי לשמרו על אחריות המשפחה לאחר מותן.

כיצד להמשיך. בסופו של דבר מגיעים, עם הרה אבק בין השיניים. יוצאים מהמכונית וממתינים, שחררי זה לא מנומס לגשת לבית מבל' שיזמינו אותנו. עלי מזמן אוחטנו פנימה. את הנעלים משארדים בכניסה לבית כי על המחלות בחדר יושבים ביום האורחים אף גם צריך לישון עליהם בלילה. בבית חדר אחר גוזל בו כל המשפחה ישנה בלילה על מזונות. חדר נוסף משמש מטבח עם ציוד בסיסי ביזור להכנת מזון. בחדר הגודל, מחלות ולוארך הקירות מודרניים עם כריות. אין כל ריהוט בכית. נורה, החולה, יושבת על אחד מהמזרונים, אנחנו מתוישבים לדירה. לפחות שישה מבני המשפחה נמצאים גם הם בבית. כמובן פחות מדרה מגייסים לנו תה חם.

בקרב רוב האוכלוסייה הבודאית קיימים חששות ופחדים רבים בכל הנוגע למחלת הסרטן. עצם קיומה של מחלה במשפחה מהוות סיבה לבושה ופחד. ובטים עדרין וחוששים שmorphor במחלה מודבקת. יש רצין עז לשמוד את עוברות החולוי בסוד. משום כך, ישן משפחות שאנן מעוניינות שצאות הנגידת יגיע לבית. פעמים רבות בני המשפחה יבקשו שלא לספר הדבריאת, אין הסתירות מכך שרופא גבר יבדוק וייטפל באשה או לחlopen שאחות הטיפול בחולה על מחלתו, תופעה הנפוצה עדין בקרב הבודאים הרה יותר מאשר בקרב המשפחה היהודית. מайдך, במחלה הלויות הטיפול כאשר בסופו של דבר האמת יוצאת לאור, מידת ההשלמה עם הגורל המר גוזלה בהרבה בקרב הנגוע לטיפול בחולה ונוטה למות. יש לנו מה מאפיינים אנושיים חוות תרבותיות: עצב האוכלוסייה היהודית: "ך אלוהים ווץ, אין לנוχ אבורן של אדים קרוב, אבורן תפקה, לנוχ אבורן של אדים קרוב, אבורן תפקה, פחד מפני המות ו יותר פחד מן הסבל ברוך למות, הרצין העז לשמר על האוטונומיה מצאו לבעלין אישת שניה על מנת שתשתמש לטפל בילדים וכדי לשמר על אחריות המשפחה לאחר מותן.

ה חיים במחזתה של רווה מלמדים את מומו לא רק מה פירושה של אהבה אמיותית, אלא גם מה משמעותם של החיים והמוות. "אני חשב שכדי לחיות צריך להתחיל בגיל עיר מאור, כי אחר כך אתה מביך את הערך שלך, ואיש לא מרhom עליך", אומר מומו ומתכוון ליחס האכזרי של הבירות כלפי הוקנים.

ביקורת גמורה על ההציג את ההלל: "הספר", כתב המבקר של י"שadel חום, שמעון לוי, "הפק בכימיו של איציק ויינגרטן לדרומה טעונה, מרגשת ונוגעת לב. לא קניג מפליאה במשחקה ומצליחה להוציא מהקהל פרצוי צחוק לצד רגעי דמע. אוושי כהן שובה לב כמושו-מוחמד".

ליה קיג' כרואה ואושרי כהן ככוכובים של החיים לפני

על בימות

כל החיים מאחוריה

ספרו המהולל של רומאן גاري,
"כל החיים לפניו", עובד למחזה,
המורעלת בימים אלה בהבימה,
בכיכובה של ליה קניג, ובו
תובנות מלאיפות על החיים
והמוות
מאת חיים שמואלוזון

יצירת המופת של רומאן גاري, עליה מבוססת ההציג המועלית עתה מביבמה מתחברת גם לנושא העומד במרכזו פעלותה של העמותה שלנו, הזכות למיתת חסד. "אין דבר יותר גועל מאשר לזרוף את החיים בכוח לגרון של אנשים שכבר לא יכולים לקיים את עצם ולא רוצים לשמש לשם ובר. לעולם לא א宾ן מروع הפליה היא דבר שモטור רק לצערדים ולא לזקנים", כך מתلونת רווה, גיבורת הרומאן. רווה היא קשישה טובת לב, פרוצה לשעבר, המתפרקנסת מטיפול בילדיו הונות המתגוררות באוזו, ובעיקר בילד מומו-מוחמד, שעילת הסיפור מסופרת דרך עיניו. רווה נאבקת להעניק לילד הערבי שאמצה, עתיד טוב מוה שלא, כניצולות שואה שהתגלгла אל רובע העוני הפראייזי.

ללקק גליידה

מאט חייה יוסף לפי שהוחוש מכשה את העיר, אני יצאת לטויל העב של סטיל, אוי קינה לעצמי מנה גודלה של גלידת יונרט עם כסיר של ריבת תה שודה. הריבה אהובקה עלג. קיבלתי את המנה שלי והתחלתי ללבת לכיוון זים וזר שורות בן-גוריון. על ספסל ישב איש מבוגר, בודד, בשערו לידו חץ ואמר: "כמה יפה לראותה אשה מיטילת ומלקחת גליידה", זחקתי ועניתי: "או קם ונתקה גם לך גליידה". ובאמת, האיש קם ושנינו חזרנו לתנוט. הוא קנה לעצמו מנה גודלה של גליידה וחזרנו לספסל בשירה. הדשבנה כאלו שהיא הזכר הבוגן בזורה, וכל אחד ליקק בהנאה את הגלידה שלו. אני כבר רציתי ליקום ולהמשיך בטויל העבר שלו, אך הוא בקש שאשב, כי הוא וזיה ספר לי משחו.

התשבתי ושם עט ספרו מוגש ביזטר: "טלחות בגרמניה, בשליחתו לבייה השניה, הייתה בערך בן שבע, נפטרה ילדה מכתנה. המורה ספר בעט כמה זה עצוב ואיך שכל הכיתה תבוא להלויה. זו הorth הפעם הראושנה בחיה הייתה בלוויה. התהששתי לראות אנשים מבוגרים עומדים סביב הקבר, מספרים כמה הילדה הייתה טובת ונחמדה. רבים בכו ולא ידעת למה. התחלתי לחוש שallow כדי למות, כי או במלל האחים אוטר ובוכים, וילדי הכירה והרגשה. זה נבהל ממחשכה זו, שהוויה והזיקה. ניקרה בו גם המחשכה - שאחורי מעשה ישים קץ להחיי. הוא לא יכול להיות בילדיה אבל גם לא יכול להמשיך במצב הנוכחי.

אבל יי, חלפו שנים והמצב רק חורף - גם עברו יי, ויום אחד, מי יודע מה קדם לו, שלה, גם שלו. ויום אחד, שאחורי מעשה הוא נשבר ורוה בעצמו. סוף נורא למצב נורא. שני ילדיםם לא כעסו על אביהם, הם הבינו אותו, ובעצם נתנו עם שם שאינה איתם. ואנחנו בקינו - על חוסר התחולת, על חוסר האפשרות להזרם ולא להתעורר. והנה, עברת עם הנגידיה, חיצית, ופתח כל הדיאchan נעלם. גליידה שאפשר להתגבר גם בוכת חץ ומנת גליידה...

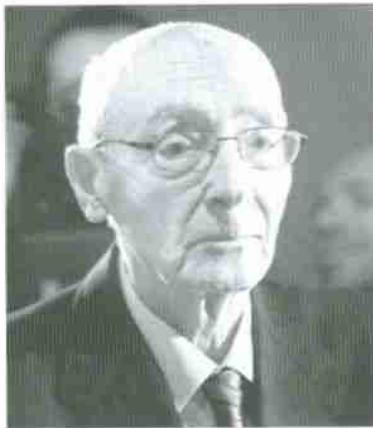
חלוף הזמן

עולם בלי מות

מוות לסירוגין - ספרו של ז'וזה סאראמאגו, האחרון שתרגם עד כה לעברית, מתאר עולם מוזר שבו שבת המות ממלאתכו

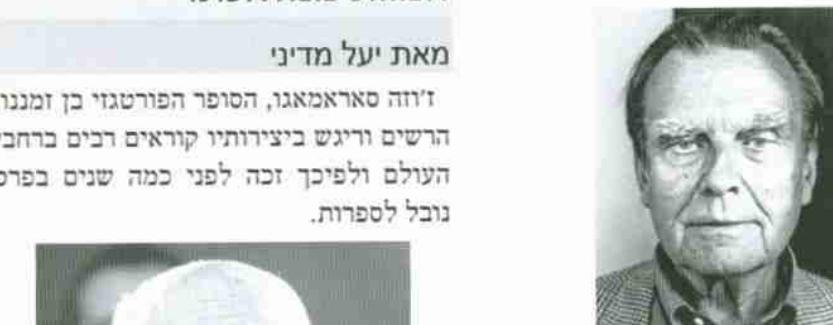
מאת יעל מדני

ז'וזה סאראמאגו, הסופר הפורטוגזי בן ומננו, הרשים וריגש ביצירתיו קוראים רכים ברחבי העולם ולפיכך זכה לפני כנמה שנים בפרס נובל בספרות.

ז'וזה סאראמאגו

מוות לסירוגין - ספרו האחרון שתורגם לעברית - נפתח בלילה הדרמטי שבין ה-31 לדצמבר ובין ה-1 בינואר. משחו מושך מתרחש באותו לילה באחת מערי המידנה. יותר נכון, משחו מושך לא מתרחש בו.

המשורר צ'סלב מילוש

זה
שירים מאות צ'סלב מילוש. מפולנית: דוד יונפלד. בהוצאת אבן חושן, 2008.

צ'סלב מילוש, 1904-1911, משורר פולני וחתן פרס נובל בספרות (1980). פרסם את הספר ליום הולדתו ה-90 וכוכו התייחסות לויקינה ולמותו. מבחר השירים מכל תקופות יצירותו, אך הדגש על ערוב ימי. זו אינה שירה קדרת אלא משופעת באبهת טبع, יושר והומור. הספר מלאוה באירועיו של הצייר רפי לביא שנפטר ממחלה קשה בטרם יצא הספר לאור, נכונתו להעניק את אירויו היהתו יוצאת דופן ותרמה מאוד ליפויו של הספר.

והיבטיו באמצעות פסיקה ועד לחקיקתו במתכונתו הנוכחית, הדינו, החוק שהתקבל הכנסת ישראל מدت לטיפול רפואי". החוק בשם "הסכם מדעת לנקון" מגדיר עקרון אוטונומית החולה קבוע הסדר כולל לעקרון אוטונומית החולה ולדוקטורינת ההסכם מדעת במסגרת המשפט הישראלי (עיגון זכויות החולה וחובת הרופא). בספר שלושה חלקים ובכל חלק מספר פרקים הבוחנים את הצדדים התיורתיים של החוק בשילוב דוגמאות ומודלים הנבחנים באופן מעשי-ישומי המדריכים את חשיבותו והוינותו של הספר.

חדשנות מרכז המידע

במרכז המידע夷' יש ורד זיל מותעדים חומריים עדכניים, בנושאים מיתוס החסד בארץ ובעולם.

במרכז - מספר מודוריים: ספריה (ספרות – יפה ומחקרים); כתבי עת; קטלוג עיתונות – כתבות ומאמרי מחקרים אקדמיים – עבדות סמיינרניות ודוקטורט; ספרייה קלטות T. T. – תוכניות תיעודה וסדרתי קולנוע.

המרכז מסייע במתומו הדריכה וחומר כתוב למטעניים ולסטודנטים הבוחרים לכתוב עבודות בתוכום. השירות מוענק ללא תשלום. ניתן לזכור קשר עם אנשי המרכז בתיאום טלפון 03 6730577. הספרים הנתקרים כאן הוענקו למרכז המידע באדיבות המוציאלים.

למטופלים. ככל שמצבו הבריאות התדרדר, הוא גם התכוון למותו מ恐惧 הכוונה והרצין לשלווט על רגע מותו. זיגמונד פרויד נפטר לפני תוםן לאחר שרופאו הזריק לו מנת מופרין מוגדרת. במעשה זה קיים את אמונהתו ותפילתו "רך לא נכות, לא שיתוק הכוונות בגל סבל גופני, למות על משמרתי".

דוקטורינת ההסכם מדעת בחוק זכויות החולה

מאת ניל קראקו-אייל. הוצאה נבו, שרגים-לייאן, 2008.

הספר הינו מחקר שהוגש ע"י המחברת לשם קבלת תואר למשפטים ובבעל אופי אקדמי טהור. מיועד למשפטנים, אנשי אתיקה רפואי, פילוסופים, רופאים וחוילים. עיקרו של הספר – הסכמתו החופשית של אדם לטיפול רפואי והחובה למסור לו מידע על מצבו הרפואי והטיפול הרפואי. ניתנת סקירה מקיפה מראשיתו של החוק בשנות החמשים

ספרים חדשים שנוסףו למרכז המידע עליזה גרשון-שריר

שולחן הלימון

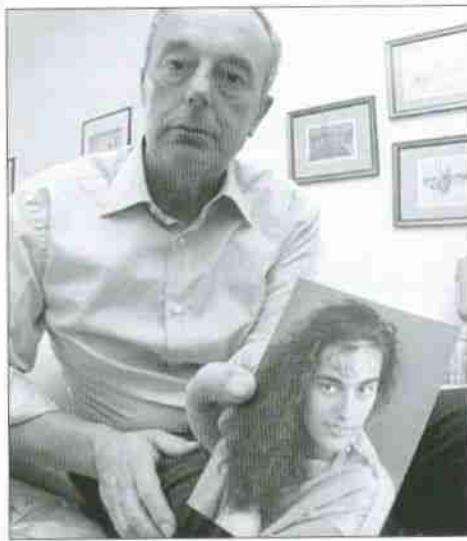
מאת ג'וליאן בארטס. מנגנון: אורטל אריכא. בהוצאה כנרת זמורה-ביתן דביר, 2008.

אוסף של 11 ספרורים קצריים, שנושאים ויקנה והודקנות. ג'וליאן בארנס מספר, בכתביו משעשעת, על תהליכי ההודקנות דרך תיאור דמיותיו השונות. פניה של זיקנה הם הרוגלים שאינם משתנים, מפגשים על ספל תה בהם זוקנים לא בהכרח מקשיבים זה זהה, הדיק של זיקנה – הכל חייב להתקיים במועדו ולהימצא תמיד באותו מקום. הספרים מפגשים את הקורא עם זקנים מארצות שונות ובמצבים שונים.

*The Death of Sigmund Freud.
.The Legacy of His Last Days*

By Mark Edmundson. Bloomsbury, NY, U. S. A

מרק אדמנסון, פרופ' לספרות באוניברסיטת יירג'יניה שבארה"ב, מתיחס לשנת היו האחרונה של פרויד. בערו פרויד ובני ביתו הנאים לאוסטריה, עברו פרויד ובני ביתו הודיעו להתרבותם של בקרים, ללונדון ובכה שהה עד למותו בספטמבר 1939. בספר מתוארת התמודדותו של פרויד עם מחלת סרטן הלסת. שהתיישה אותו מאר, אולם הוא לא חדל לעסוק בכתיבתו ה哲ותית ואף הקדיש מספר שעות במהלך היום

בפני אנגלו מציג את תמונתה של בתו, אלונה

אמנם לפי תקנוני רוב האגודות הרפואיות באיטליה ובעולם נחשבת ההוננה המלאכוטית לטיפול רפואי, אבל הכנסייה מגדרה אותה כחמייה בחיים, וכך נטונה רק ביריה האל. בונייפילולי מספר על תמיכתה של העמותה במאבקו העיקש של האב. ככל מודעים, הוא כותב, לובודה שמדו יום מנתקים חולים חסרי תקוות ממושירי החיה. מהקרים והוכחים ש-60 אחוז ממקרי המות במחילות הטיפול הנמרן, נערומים בהתקבות אקטיבית של הוצאות. התנהלות זאת אין לה שום קשר להמתה חסר. אביה של אלונה לא חופש דרך קלה, או קליניקה שתעוזר לסיס את חייה. אבל הכנסייה התעניקה יותר ממנה, טובעת בעלות על חייו של האדם מלידתו עד מותו, ורואה במאבק זהה מכחן לשלטונה. במשך השנים גם בת המשפט סיירבו לבקשתו לנתק את בתו מהמושדים, עד שבנובמבר 2008 ניצח, ובית המשפט העליון הורה להפסיק את הטיפול הרפואי בכתו.

חדשנות חוץ

איטליה: הממשלה והכנסייה נגד הזכות למות בכבוד

תרגום ותמצאות – תמר לוטן

העמותה האיטלקית *Libera Ustica* מפעיצה לזרירה מאמר מאות אלכרטו בוניפילולי, המחבר מס' סוף סוף, אחרי מאבק קשה ברשות הממשלה והכנסייה באיטליה, אישר בבית המשפט הנגובה לאלונה אנגלו, השוויה בתדרמת כבר 17 שנה – למות. זה היה סוף של מאבק שניהל אביה, בפני אנגלו, למען חברה חוקית ברצונה של בתה.

כנקמה על מפלתם, מתחשים עתה הממשלה והוותיקן שעת כשור לאיישור חוק שיבזר את מה שמכור באיטליה כ"צוואת חיים", בלבד ישים. בונייפילולי מתמצה במאמר את המהלך המפואר של המאבק הזה:

באחר הלילות בינוואר 1992 נגהה אלונה לביתה. מכוניתה החליקה על הכביש הקפוא והתרסקה. היא יצאה מהתאונה במצב נפשי ווגני הרוס ללא תקנה והפכה לצמח.UPI העדות אביה וחבריה, כמה חדשניים לפני האסון, שאלונאנה ראתה אדם במצבה – הורעה שהיא לא הייתה רוצחה להיות כך. והיא מקווה שלא יארדו את חייה באופן מלאכותי. האב בקש מהרופאים למלא את רצונה, אך בשל אמוןיהם הדotti, הם סיירבו לבקשתו וחויבו את אלונה למכושים ממשרו עליה מותם בזמן בלתי מוגבל.

אכן, כן: המות הוא רכיב חיוני במערכות החיים. בהיגנט רכיב זה מערכת החיים, מאבדת מערכת החיים מיציבותה, הן בחיי פרטיה (בני-האדם) והן בקולותה (החברה) על מנגנוןיה השונים).

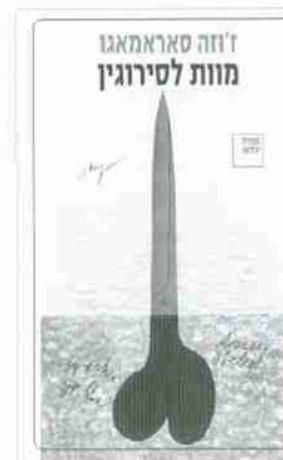
תשושים החשובים מהם, חולמים אנושים על ערש דורי, נפגעי תאונות קטלניות, עוללים חשובי מרפא – כל אלה שלכל הרעות דינם היה מות עד תום השנה הישנה – שודדים את הלילה ועם תחילת השנה החדשה חוזרים לעugal החיים במלוא תוקפם.

בחולוף הזמן מתברר שהתוופה הנדרה של אותו לילה נעשית לשגרת החיים (תורתו ממשמע). אכן, אסף המות את ידיו ושבת מלאלתו. במלחמות אחרות, נוצרת מציאות חדשות – מות. ומציאות חדשה זו מעוררת, כמובן, תוגבות שונות.

בעינו החדרה ובטעו המושח – מטהר סאראמאגו תגובות אלה שכרגש ובמחשבה ובפעולה כפי שהן באוט לביטוי בכל שדרות החברה, מכוכיו העלוב של האבין ועד משכניו המפואר של המורים מעם.

מי סאראמאגו יודע לעשות מטעמים מתעללי הביורוקרטיה הנאלצת להתמודר עם חוסר התחלופה האנושית והגידול הבלתי צפי באוכלוסייה; מי כמו יודע לעשות ציפוי מהחרדות האוחזות בבית המלוכה העבש; מי כמו יודע לזכוק למשפטו של הממסד הדורי החשוך שבסיסו הכלכלי נשפט תחתיו משגג מורא המות בקרוב צאן מודיעתו; מי כמו יודע לחושף את מזימות המafia הנחפות לנצל את המצב החדש.

אבל, ברצינות: אם אכן הצלתם של תינוקות וילדים ובכלל אנשים צעירים ממר המות מרנינה את הלב, התופעה שקשהים וחושבי מרפא אינם הולכים לעולמים, הופכת לעומסים טכניים וככליים ורגשיים ומוסריים כבדים מנשוא.

ماז' ומעולם היו שסבירו שלא ליחסו שמו הנדרך של אדם הוא "בן-תמותה", ככלומר מי שמוסטל עליו להכיל ולהפנים את חלקו של המות בחיזיו ובחייו זולתו, להוישר במנות מבט מפוכח, ולכלכל את מעשו בחיזיו מן הנגור ממותו הבתו.

באמצועות תיאור ספרותי מחוק חלק ראשון זה של הספר את הגון הקטומו של ארגון "ליל" ותומך בಗמות פועלותיו.

היות שבמשפט הקודם נאמר "חלק ראשון זה של הספר... וכי", יורשה לי להוסיף כי בחלקו השני של הספר החור המות לפעלויות כמיינם יימה (ומכאן שם הספר מות לסיוגין) וכי בסוף-סוף זוכה הקורא לסיפור אהבה נפלא.

ז'וזה סאראמאגו, תרגמה מפורטוגזית מרום טבעון, הוצאת הספרייה החדשה/הקביה/
סימן קריאה, 215 ע'

להעניק להם המתה חסד, אם באמצעות זריקה,
או ביריה.

על יחס א-הכבד למוות של האמריקאים

ד"ר קרייג בוארון, רופא פנימי בבית החולים סנט פול במינסוטה, וסופר, פרסם לאחרונה באינטרנרט רשימה הבוחנת את שאלת הארכט החיים בכל מחויר, בהסתמך על ניסיונו האישי. "משמעות כל ההיסטוריה", טוען בוארון "לא התקשו כל קר בני האדם לבצע את המשימה האחרונה בחיהם, למות. בעטיה של התפתחות המדריך והרופא - געשה המות קשה, אורך, מסובך, ולכן גם הרבה יותר מייד". בוארון מספר על אחת מן הנשים שבנה טיפל, חולת סוכרת בת 85, שرك לפני כמה חודשים התחלת בטיפולו דיאליזה. כרותת רגלי, שגונגה החלה פרשה גם ברגלה השניה, והכרתה מעורפלת. ובכל זאת, ילדיה התקשו להאכילתה.

קובע בוארון: "כל אחד מאיינו ימות. אין תרופות מצילות חיים, אלא רק ככל האפשר שמארכות אותם. אם אומרים, שימושו בחומר, מעד הדבר על חוסר הבנה של המצב, כי התקדמות הרופאה יוצרה רק פסחה של בחירה, כאילו הוצאה מול המות העזה נגדית, והאחריות הוטלה עליו. בעודם של ימים מוטל על חזקן 'לבחר', למשל בין דיאליזה למות, או בין הזנה מלאכותית לבין מיתה. אלה בחירות פשוטות יחסית לבן 40, אבל הן איוםות כשהאתה בן 80 ומספר ימיך הרעים כפול מספר ימיך הטוביים. עליינו להבין שיש נקודה בחיננו שמננה ולהלאה, הדבר היחידי הגורע יותר ממוות הוא להמשיך לחיות".

(מסמך לדפוס בידי דני רובין)

ושואף לשנות את החברה: "אנחנו ארגון לווחם ולא רק ספקי שירות".

דייגニיטס מדגיםים שהיקף הבעיה נובע בעיקר מן המספר הגדל של ניסיונות התאבדות כושלים, שהיקף גדול פי חמישים ממספר התאבדויות המדווחות. למי שנסה להתאבד ונכשל אין היום מי שייעזר. הפתרון לכודר את המועמדים להתאבדות ולאשפז אותם הוא אכזרי וחסר תכלית. המערכת החברתית חייכת ליזור למען האנשים בעלי נטיות אובדן מסווגת ומוקם שיאפשר להם شيء חופשי מפחד.

ברוב המקדים הסיבות המנויות את המתאבד הן אישיות ומלות בתחושה שהמושג היחיד והוא המות. האפשרות לדzon בinousאים אלה עשויה לעוזר במצבית פתרונות אחרים ודרך חיים חדשה.

דייגニיטס קורא להפקייע את הטיפול בנושא מדיPsi-אטרים ורופאים, ויוצא בדרכם לאמץ גישה חדשה למתאבדים ולהתאבדות: "לחודל מרחיה כללית והתגננות גורפת להתאבדות כאופציה אנושית, ולאשר אותה כאפשרות. העיקרון המנחה חייב להיות מתן אישור רק במקרים הכרחיים וצמצום למינימום של מספר הניסיונות הכספיים".

המ הורגמים לא רק סוסים

להקה של 90 לויינטים ו-10 זולפינים נקלעה למזוקה במערב אוסטרליה. עד כה, אהובי הטבע חשבו שזו מצויה לעזרם להם לחזור לימים הע邈קים גם אם נדרש זמן רב להשליט המשימה. עתה התברר שמצו בראותם מהרין למים מידורן כל קר מהר עד שלא ניתן להחוירם למים. לכן, הרבה יותר הומני

כינה את אנשי הצוות הרפואי ואת אביה ותומכיהם "דוזחים".

בסיכון הוחלט, בלחש הכנסייה, שהזונה מלائقות אינה פוליה רפואי אלא תמייה בחים, וכך אסר בשום מקרה להטערב בה. כל וערה שתדרון בנושא, חייבת לצאת מההנחה הזאת. הכנסייה הוכיחה בזאת את שליטתה במינדר האיטלקי, וכןמה על חוקים כמו הותר הפלות וגירושים.

בוניפילולי מסכם את המאמר בציינו שהוא התקופה האפלה ביותר מאז קמה העמותה, ובתקופה שהכחות הנאוריס באירופה כוללה עמדתו לידה. הסיפור הטרי של אלונאה מעלה למודעתה היציר את הבעייתות של סיום החיים, הוא אומר, הודות לו יודעים חיים איטלקים ורבים שלא היו רוצחים להעתנות שנים רבות במוות.

דייגניטס מרchieb פעילות

בפברואר 2008 פרסם ארגון דייגניטס קול קורא לחברים, הארגון, שהכריז לפניו עשור כי מטרתו לעוזר לכל אדם בעולם למש את "זכותו האולטימטיבית לסייע את חייו בדרך יעליה ובطוחה", רואה את עצמו היום כארגון מהפכני, שמטרתו קיזוניות הרבה יותר - הוא

נקודת המפנה הייתה באוקטובר 2007, כשבית משפט קבע עיקרון יסוד לפיו זכוו של אדם חולה לטרבר לטיפול או לבקש את הפסקתו אפילו במחיר סיכון חייו. אדם יכול לבקש זאת מראש באמצעות צוואה בחים. אם אין מסמך رسمي, ניתן לשחרר את רצון החולה על פי עדויות קרובים לו, ועל סמך אמונהו ודעותיו הידועות.

פסק דין נוסף אישר את בקשת האב, ואפשר את הפסקת הטיפול באלוונה, אבל עורר תוצאות נזומות של הכנסייה, שהתגייסה למונע את הפיכתו לתקדים. מפלגות ימין וארגונים קתולים קראו לותיקן "להגן על החיים". הם ערערו בפני בית הדין לחוקה, ונדרחו, ניסו להגיע לבית הדין האירופי לזכויות האדם, וגם שם נדרחו. אבל בדצמבר 2008 חתם שר הרווחה במשפט איטליה על צו האוסר על הפסקת הזונה מלائقות בכל מוסדות הרפואה.

המשפחה לא ויתרה, פנתה שוב לבית המשפט והוצאות הרופאי החל בתהליכי ההכנות לנition. או התערבה הממשלה ואסורה על הפעולה.

ב-9 בפברואר השנה, בתום המאבק העיקרי, והוצאות לנחיותו של הצוות שנתקע את צינור האכלת שלה, יצאה אלונאה לחופשי. בוניפילולי מסר שהניתוח לאחר המוות הוכיח את צדקת ההחלטה. אלונאה מטה מתקוף, וכל איטליה עקבה אחרי גורלה. אנשים התמכיכים בחים ובבחירה הפגינו למענה, אבל רק מעטים ידעו שוגפה, לאחר שבע עשרה שנים קום צמח, דמה לרוח רפאים. אביה, מתוך כבוד לבתו, לא תירא לצלם אותה ממש כל השנים הללו, ורק גותרו בזוכרו הקולקטיבי תמנונות הנערה היפה והשמהה שהייתה לפני התאונת.

אבל כפי שמתואר במאמה, המאבק לא תם. הוא נמשך נגד ההחלטה המקраה לתקדים עקרוני. סנטורום ממפלגות הרוב הביעו זעם, ואחד מהם

losses she has experienced in her life. At the age of 9 she encountered death for the first time, when her father passed away after a serious illness.

However, meeting with her is also reassuring - because Ruth has learned to accept death as part of life and she excels at conveying this message to others. "Man shall return to dust", she says, but this does not contradict her love of life, or her feeling that because she acknowledges that one day life will end - perhaps even tomorrow - one should enjoy life and make the most of it.

We all know, she says, that we cannot escape death; therefore, like we all plan days of joy, of childbirth, of weddings, one must also think of one's day of death. Imagine it, and not fear speaking of it or run from it. Because that is the way to improve life.

Her resume is most impressive. She knows 9 languages well, worked at and taught translation, served in the diplomatic corps, directed Beit Haomanim, opened a successful gallery in Ein Karem, and has often been interviewed on the media - in newspapers, on the radio, and on TV.

She has been interested in the issue of the right to live and die with dignity since she was 20. When she was in Amsterdam in the early 60s, she heard from a friend that there are places one can go to, which help expedite the end of life.

As the new Chairperson of Lilach, Ruth is convinced that our Society still has many missions - to help implement the Law and to expand it to areas that it does not yet cover. Lilach has until now only stood for not extending life, but in Ruth

Debel's opinion, a broader public infrastructure should be developed, which will, in time, also permit one to cope with the possibility of what is known worldwide as assisted suicide, a right which is implemented in several countries that acknowledge an individual's right to receive help from a doctor that will enable him/her to end his/her life when he/she feels it is appropriate. Ruth believes that young people should also join Lilach, as serious illnesses, accidents, and wars occur at any age, and it should be easier to prepare for these eventualities. Indeed, we have many missions, and Ruth is preparing to cope with them. We wish her luck in her position.

NEW MEMBERSHIP CARDS

By Shalom Tetro

After production of the new membership cards and their distribution among Members, we decided to take advantage of this opportunity to show them to medical institutions and to first-aid workers. This was done through a letter written by Bina Divon, past Chairperson of Lilach, and later also by Ruth Debel, the new Chairperson. The letter was sent to all hospital directors, deputy directors, directors of emergency medical services (emergency rooms), intensive care units, and other selected departments, and of course to the directors of Magen David Adom in Israel and to ZAKA (organization for identifying victims of disaster).

In the name of all members of the Society, we would be most grateful if you

could bring this information to the knowledge of all those in your institute and help them relate with respect and understanding to your choice, to your proclaimed desire, and to the right of Members of Lilach.

The new membership card

If any further explanation regarding advanced medical directives is required, we would be grateful if you could help those involved contact the offices of the Society, according to the details on the Membership cards.

Hadassah-Eshel helps individuals of 70 and older

BY TALILA BEN-ZAKAI

Hadassah-Eshel recently initiated an excellent service for the elderly. Every individual over the age of 70, who is interested in receiving advice about using medication, or who would like to check the interactions of various medications they receive, or whether the vitamins they take are appropriate for their medical profile, can call telephone 02-6778866.

This initiative is backed by Prof. Krako, a clinical pharmacologist and internist at Hadassah Jerusalem, who felt that much

pharmacological information does not reach patients, or even all doctors, and therefore proposed this service for the public. Not instead of a doctor, they stress, but in addition to medical advice.

Two institutes joined forces to establish this center: Hadassah Hospital, and Eshel - the society for planning and developing services for the elderly in Israel.

In the past, says Mrs. Yosefa Ben-Moshe, director of promotion of health in Eshel, there was a similar center in Haifa, but it was intended for physicians alone. This time the center is to be at the disposal of the elderly population. At this stage, their service is free. The Health Funds have not yet purchased the service, but if they do, they will eventually have to charge for their services.

Anybody who is troubled about medicine issues can approach the center in writing or by telephone, fax, or email. They will be required to respond to a medical-personal questionnaire, and the center promises to call them with a reply within 48 hours, to be followed by a reply written by the center staff, composed of the brains of Hadassah in the field of medication.

The following explanation was given when we asked why this service is offered only to 70-year-olds: the incidence of chronic illnesses rises with age, and with them, the use of medications. The unwise use of medications can be ineffective and even accompanied by side effects. Precise and clear medical information might considerably raise the response to treatment, and improve its quality.

מוסדות לילך ופערליה

יועצים משפטיים

תל אביב

עו"ד אליה זהר
עו"ד איתי זהר

טל. 03-7101616

טל. 04-8661378
טל. 04-8531446
טל. 04-8531476
fax.

טל. 02-6245063
טל. 08-8565522
אשדוד ובאר שבע
עו"ד נעים שומר

המשרד שעות עבודה

בימים א', כ' - 13.00 - 10.00 -
פנישות במשרד בתיום טלפוני מראשת

טל. 03-6730577
טל. 03-6730582
כתובת לשלוח דואר:
ת.ד. 8144 רמת-גן 52181

דואר אלקטרוני
lilach19@zahav.net.il

אתר באינטראקטיבי
www.lilach.org.il

עודת ביקורת

רו"ח זלמן גוזל
נהמן זילברברג

הפקה גרפית ודפוס

ספ. דגן בע"מ
המנים 11 רמת גן
טל. 03-7523101 03-6130466 fax.

נשין

שופט בית המשפט העליון בדיםוט, אליהו מצא

ועד מנהל

חיפה	טלפון. 02-6417785 טל. 03-6186325	רות דבל - יו"ר מיה רשר תמר סטן בינה דיבון יעל זומר - נבחרת רבקה הוכחויזר
ירושלים	טל. 03-6731950 טל. 04-8372326 טל. 08-6881965 טל. 03-6049954 טל. 03-6445945 טל. 04-8253736	זיווה בן ענת מרחים טמיר-הופין - קשור עם עמותות צippy חן - רשות הסברה חנה סגל עליזה גרשון-שריר - רשות מרכז מידע
המשרד	טל. 03-6730577 טל. 09-9540235 טל. 08-8554576	שלום טטרו חברות כבוד: דינה נקש

רכזות

ירושלים
דפנה עמית

חיפה והצפון

רבקה הוכחויזר
חנה סגל

זרום

דינה נקש
זיווה בן-ענת

רכזת מתנדבים

טלילה בן-זקאי^{*}
מכירתה: סמדר רביד

ON THE AGENDA

Ruth Debel, Chairperson

THE MISSIONS

At the Annual Meeting, which was held in Jerusalem on March 27 this year, I was elected Chairperson after Bina Divon retired from the position which she had held intermittently for 12 years.

I joined Lilach in 2002, when Rita Gur was Chairperson, and was offered the position of Coordinator of the Jerusalem District. I have been a Member of the Board of Directors for several years, and with the mentorship of Bina Divon I learned about the past of our society, about our past achievements and those that still stand before us. Bina's dedication to her job was boundless, and she directed us all - the team of volunteers upon whom Lilach is based, flawlessly. She fought our battles in the Knesset with determination for enactment of the Law for the Terminally Ill Patient. She wrote many articles for the Society journal, and stimulated us to think and to do. Bina will serve as a role model for me as I inherit her position.

I am entrusting my position as Coordinator of the Jerusalem District to Dafna Amit, who will now be at the disposal of our Jerusalem members with information and assistance. Bina will continue being an active member of the Board of Directors, and will concentrate her efforts in public relations. Unfortunately, there have been several

recent cases of patients arriving at hospitals alone, equipped with documents that testify to their wishes, but which the doctors chose to ignore. Lilach is shocked by these incidences, which were brought to our attention, and is now working with hospital management to rectify this situation. Members who encounter situations such as these, Heaven forbid, are requested to inform us so that we can intervene.

As we announced at the Annual Meeting, we are working on the revision of a new statute for the Society, which we will present to you for confirmation soon. Based on the new laws, we will be able to expand our activities according to the demands of the times.

As part of our efforts to expand the Law for the Terminally Ill patient, we consulted with Prof. Avinoam Reches, Head of the Ethics Committee of the Israel Medical Association. Following our meeting, we will hold a seminar on the issue of End of Life in the coming autumn, in Mishkenot Sha'ananim in Jerusalem. Thus, Lilach will contribute to the International World Congress of the World Federation of Right to Die Societies. This will be the first time this day is noted in Israel, and we will do everything we can to raise public awareness of this problem that has not yet been resolved.

SPOTLIGHT ON RUTH DEBEL

By Rivka Sneh

Meeting with Ruth is both painful and comforting. Painful, because of the essence of talking of death and of the